

**Dribling
printre
milioane**

Marcel Pușcaș se destăinuie

pag. 5

STIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

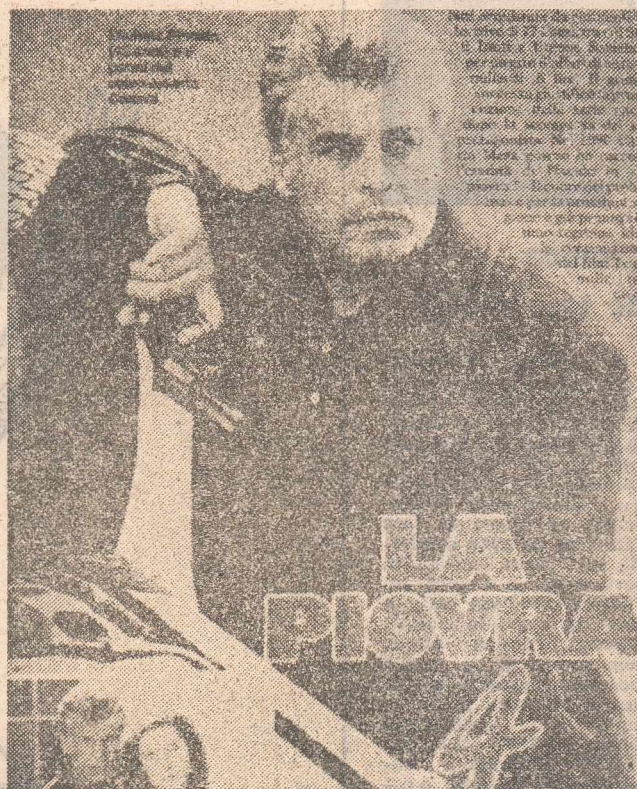
Flacăra

• Fondată în 1911 de C. Banu • Nr. 45 • 11-17 XI 1992 •

Director: GEORGE ARION

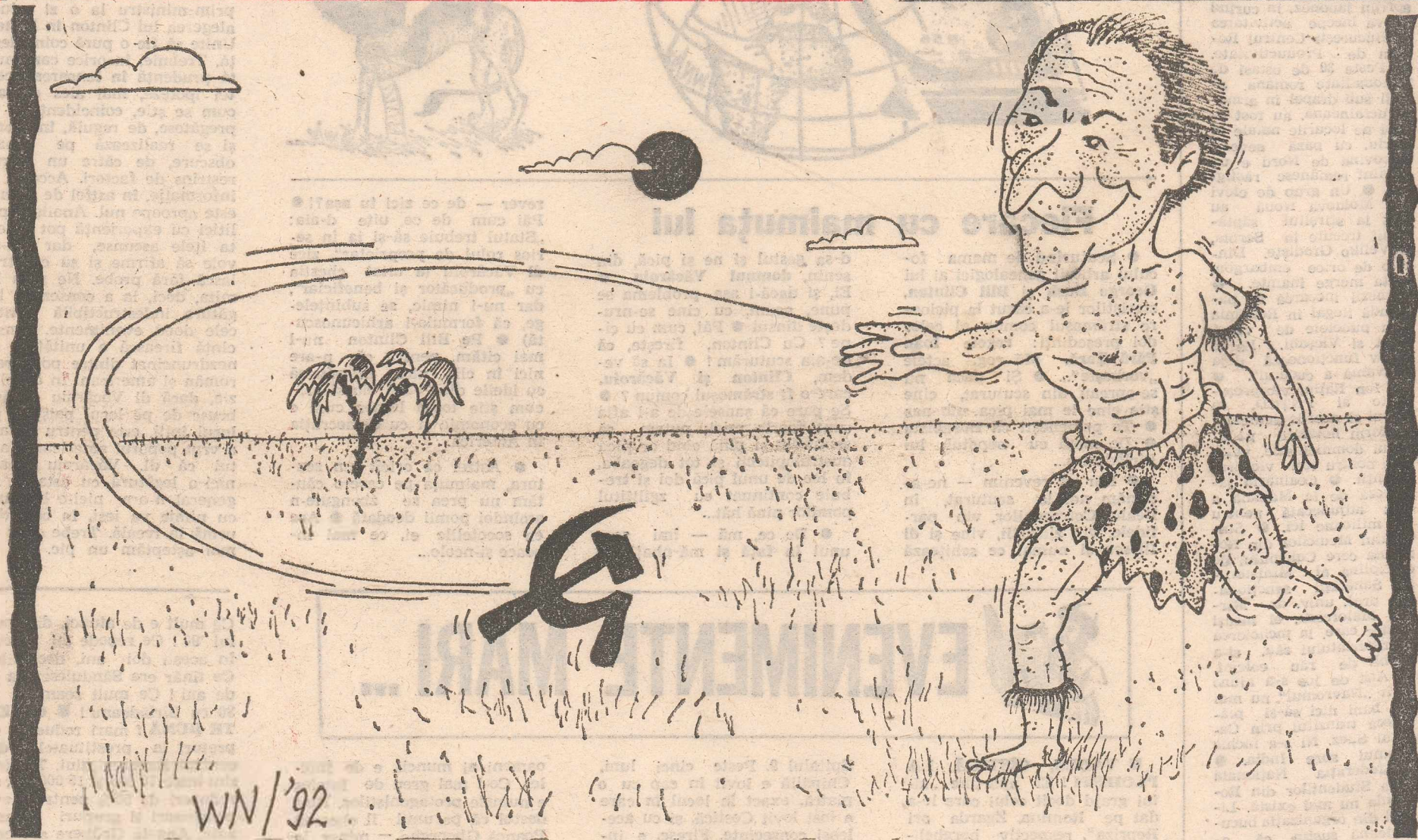
Redactor șef: LIVIU TIMBUS

Comisarul Cattani are necazuri

„Caracatița” își întinde tentaculele și în viața lui Michele Placido (actorul care l-a interpretat pe faimosul comisar Cattani)

(Continuare în pag. 16)

Un australian și-a cumpărat un bumerang nou. Dar nu poate scăpa de cel vechi.

O ofertă senzațională! Să lucrați la Publicațiile Flacăra

Dacă aveți talent gazetăresc
Dacă nu vă sperie munca
Dacă urâți minciuna
Dacă știți să vă descurcați în situații dificile
Dacă nu vă inhibă un câștig mare
Dacă nu sunteți prea tânăr și fără experiență
Dar nici prea bătrân ca să fiți hlazat
Noi vă așteptăm la redacție
Avem libere doar 3 posturi de redactor pe probleme politice și sociale.
Însă avem, pentru amatori, 4 posturi libere la Departamentul Publicitate.

După cum ați observat, Flacăra încearcă să rămână cel mai ieftin săptăminal:

16 pagini (+ supliment de 8 sau 16 pagini) - 35 lei.

Tiparul și hîrtia s-au scumplit (și vor continua să se scumpească). O protecție față de această scumpire este abonamentul la revistele Flacăra și Rebus. Pe toată durata abonamentului prețurile vor rămâne nemodificate!

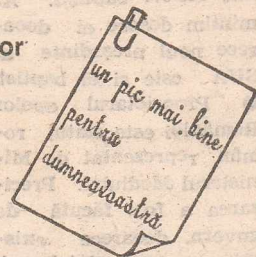
Flacăra - 35 lei.

Rebus - 50 lei.

O investiție sigură - abonamentul pe un an.

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

ÎNCEPÎND DIN 5 NOIEMBRIE, LUMEA ÎN CARE TRĂIM SE NUMEȘTE

CLINTON
ȘI VĂCĂROIU

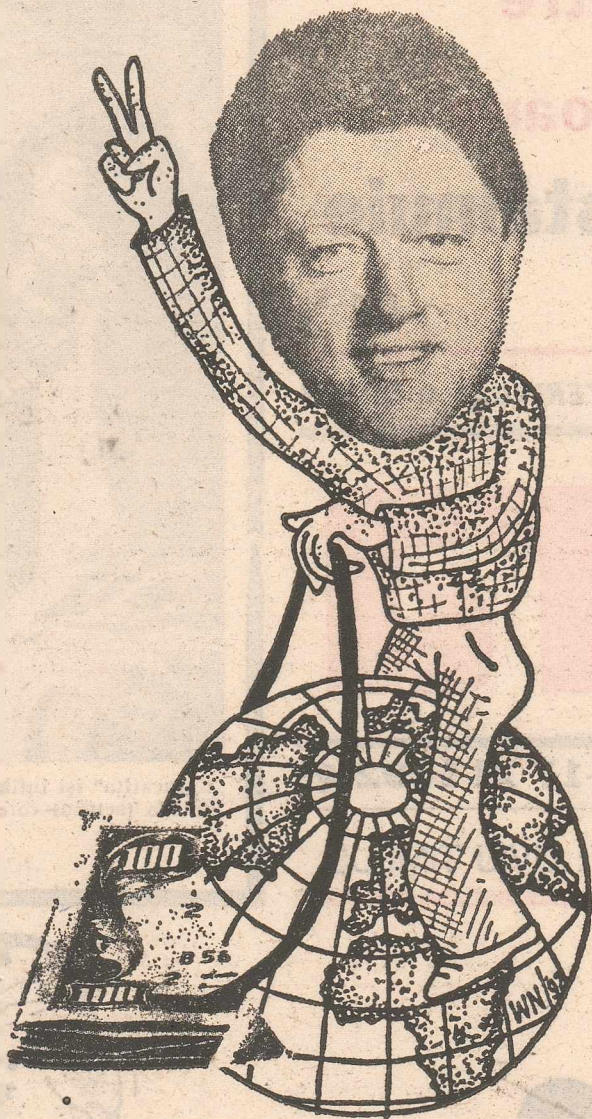
Președintele lumii

De cîteva zile, toată lumea e cu ochii-n sus: pe cer urcă două stele, una mai mare și alta mai mică. Asta-i a lui Văcăroiu — zice cîte unul — la uite ce mare și frumoasă e! Asta mai pricăjită e a lui Bill Clinton — mai zice altul. Pricăjită pe dracu, asta-i președintele lumii, ce, ați căpiat?! Și dacă e, ce te bucuri așa, crezi că-ți dă ceva? Da' ce, despre asta-l vorba?! Ba așa e, nu ne dă nimic. Așa e, așa e! Sigur. Ba să fie-al dracu' ăla care i-o cere ceva! Așa, așa. Domne, stați puțin, ce vă ambalați. Lasă-i, mă, că degeaba... Și să mai știi ceva: steua lu' ăsta n-a urcat de capu' ei, mai întîi i-a dat verdictu' poporul american! Asta e! Și lu' Văcăroiu i-l a dat Iliescu. Că nu-i nimeni de capul lui pe lume. Ce, ne jucăm?

Ipoteză

Este posibil ca desemnarea lui Văcăroiu în funcția de prim-ministru la o zi după alegerea lui Clinton în Statele Unite să fie o pură coincidență. Trebuie, în orice caz, multă prudență în lansarea acestei ipoteze, mai ales că, așa cum se știe, coincidențele se pregătesc, de regulă, în secret și se realizează pe canale obscure, de către un grup restrîns de factori. Accesul la informație, în astfel de cazuri, este aproape nul. Analizii politici cu experiență pot detecta ițele ascunse, dar n-au voie să afirme și să construiască fără probe. Ne vom limita, deci, la a consemna legătura indestructibilă dintre cele două evenimente, consecință firească a unității de nezdruccinat dintre popoarele român și american. În concluzie, dacă dl Văcăroiu a sărit brusc de pe locul pașpe pe locul înfi, este pentru că așa a vrut poporul american. Faptul că dl Văcăroiu n-are nici-o legătură cu asta și, în general n-are nici-o legătură cu nimic va ieși, în cele din urmă la iveală. Trebe doar să mai așteptăm un pic.

Fiecare cu maimuța lui

Scuturînd de mama focului arborii genealogici ai lui George Bush și Bill Clinton, ziariștilor le-a căzut la picioare strămoșul comun al celor doi președinți: regele Ioan Fără Țară. Mă rog, actele „vorbește...” Și dacă nu se-opreau din scuturat, cine știe cine le mai pica sub nas. Te pomenesci că Burebista. De mină cu nepotul lui Birlădeanu...

Dar să revenim — ne-adunăm noi la scuturat, în Dealul Cotrocenilor, vin partidele, vin ziariștii, vine și dl Iliescu și numai ce schițează

d-sa gestul și ne și pică, din senin, domnul Văcăroiu. Ei, și dacă-i așa, problema se pune, acum, cu cine se-nrudește dinsul. Păi, cum cu cine? Cu Clinton, firește, că de-ăia scuturăm! Ia să vedem, Clinton și Văcăroiu, care-o fi strămoșul comun? Se pare că șansele de a-l afla sunt foarte mici; putem să scuturăm și pînă cînd or pica australopitecii și tot degeaba, în loc de unul pică doi și trebuie continuat cu zgîlțitul pomilor pînă hăt...

De ce, mă — îmi sare unul în față și mă-nhață de

rever — de ce zici tu așa?! Păi cum de ce, uite d-ăia: „Statul trebuie să-și ia în serios rolul de proprietar”, zice dl Văcăroiu (a uitat chestia cu „producător și beneficiar”, dar nu-i nimic, se subînțelege, că formula-i arhicunoscută). Pe Bill Clinton nu-l mai cităm, pentru că n-are nici în clin, nici în mînecă cu ideile dlui Văcăroiu și oricum știe toată lumea cum e cu economia și cu democrația în America.

Astfel că oricît am scutura, maimuța pe care-o căutam nu prea se zbuguie-n amîndoi pomii deodată. Are ea socotelile ei, ce mai încoace și-ncolo...

EVENIMENTE MARI...

VADIM, CÎȘTIGĂ LA PLOIEȘTI! El aparține „altui grajd decît celui care le-a dat pe Romina, Zgărda ori Repriza”, respectiv herghelile Rușetu și Dor Mărunt. Au mai concurat: Frăția, Ortoza, Retrospectiva, Roberta. Cum imunitatea nu funcționează retroactiv, la alte înfățișări cu probleme din alte grajduri, Vadim va avea ca adversari pe Robu, Ticu, Ana și Apolzan. **ÎNȚRE ANUNȚURILE** care apar în neștiere, unele sînt mai mult decît emoționante fiindcă, vorba lui Marin Preda, „dacă gramatică nu e, nimic nu e”. Un pensionar de 65 de ani dorește „cunoștință doamnă în vederea căsătoriei cu luare în spațiu sau alte variante”. Alte variante ar putea fi: luare în circă, luare în serios, luare în stambă. **CHIPAILA DUMITRACHE** (Focșani) l-a lovit cu o piatră în cap pe un prieten — Tudor Constantin — pentru că acesta nu a vrut să-i dea mîna fiicei. Drept urmare, Costică a ajuns la

Spitalul 9. Peste cinci luni, Chipailă e lovit în cap cu o piatră, exact în locul în care a fost lovit Costică, și cu aceleași consecințe. Firesc, e internat la Spitalul 9. Ei au fost operați și pensionați pe motiv de creier lovit cu piatră de același medic. Dat fiind că în Focșani mai există pietre și cereri de mîini, iar medicul în cauză s-a specializat în operație, întrebarea care se pune e următoarea: cu cine au votat Costică și Chipailă? **ÎN ACELAȘI JUDEȚ**, în comuna Jariștea cea scaldată în vinuri, Stelică Gugu, de 19 ani, de profesie țigan, i-a cerut mîna unei bătrîne de 82 de ani. Bătrîna ținea în mîna suma de 3200 lei — jumătate în hirtii scoase din uz prin anii 55-60 — reprezentînd cheltuieli de înmormîntare. Pentru că bătrîna nu a vrut să-i dea mîna, Stelică i-a luat-o singur, cu o singură lovitură de topor. **POANCĂ ȘI PETROLINA.** Că presa e plină de istorii de groază, în care sînt angrenați

oameni ai muncii, e de înțeles. Ce-i mai greu de înțeles e numele protagonistilor. Nu-i destul că pe unul îl cheamă Poancă Gheorghe — miner la E.M. Uricani — dar ține s-o violeze pe o duduie, care se cheamă Petrolina. Poancă a vrut s-o violeze pe Petrolina în cîmînul de ne-amiliști nr. 15 din Uricani. Fata a urlat cît a urlat și pentru că în cîminele de nefamiliști un urlat nu mai deranjează pe nimeni, s-a aruncat de la etaj. Întrebarea ar fi: oare cum se numesc tinerii mineri care locuiesc la nr. 15? **RADU CÂMPEANU** a fost reconfirmat ca șef al partidului pe care, prin acțiuni inteligente și inițiative de mare însemnătate teoretică și practică, a reușit să-l scoată din Parlament. „Nu s-a pus nici o clipă problema schimbării mele sau a altcuiva” a declarat Ionel V. Săndulescu. E remarcabil cum niște oameni în toată firea își pierd într-atît uzul rațiunii, încît se cre-

Ce mult e de atunci, din vara lui '90! Ce repede au trecut, în acești doi ani, deceniile! Ce tînar era Săndulescu la 79 de ani! Ce mult seamănă la 80 cu Birlădeanu! **O VES-TE BUNĂ:** mari reduceri de prețuri la prostituatele din centrul Bucureștiului. Tarifele sînt între 10 000 și 15 000 lei, cu reduceri de 50% pentru elevi, pensionari și grupuri organizate. Angela Grîbere are cele mai bune tarife: 4 000-10 000 lei, iar Elena Nicolescu, din Făcăeni, luptă, să țină piața la 10 000 lei. Care vor fi fiind oare prețurile la Făcăeni? **CU ANI ÎN URMA,** după ce citeam în ziare despre nenorocirile din lumea capitalistă, la rubrica „Vestii din țările socialiste” aflam că în Tadjikistan s-au obținut soiuri de pepeni giganti și că la Moscova liliacul a înflorit pentru a doua oară. Acum e invers: intrăm în capitalism, dar liliacul nu mai înfloreste a doua oară la Moscova, ci la București, în strada Gărmănești, nr. 27, în curtea lui Alexandru Chiriac. Să nu fie cumva liliac trandafiriu! **EMISIUNILE „Sport”** de la orele 20 și 35 de minute de pe canalul 1 al tvr reprezintă cea mai stupidă aglomerare de nimicuri. Între două ședințe cu oameni care ridică mîna

Cronica
de trei minute

● Partidul domnului Tom Lantos a cîștigat alegerile din SUA. Cineva de la Cotroceni ar trebui să-l felicite, cu atît mai mult cu cît însuși dl Lantos a fost reales pentru a șaptea oară. ● Guvernul pe care-l va face FDSN-ul va avea o schemă cu mult majorată peste ceea ce a avut dl Theodor Stolojan care a făcut în repetate rînduri reduceri. Printre altele, vom fi fericiți cu patru vice-prim-miniștri. ● În curînd va intra în funcțiune noul crematoriu uman din București. Dl Theodor Stolojan a numit pentru recepție o comisie formată din 10 membri. ● Patriarhia Română va fi mișună de statul român cu 21,5 milioane lei, în locul celor 50 mii dolari luați de Odișos în 1986 și 1987. ● Cu sprijin japonez, în curînd își va începe activitatea în București Centrul Român de Productivitate. ● Peste 30 de ostasi de naționalitate română, aflați sub drapel în armata ucraineană, au fost aduși pe locurile natale în sîcriu, cu pază severă. Bucovina de Nord e un pămînt românesc răstignit. ● Un grup de elevi din Moldova Nouă au fost la sfîrșitul săptămîinii trecute în Serbia, la Veliko Gradište. Dincolo de orice embargo, viața merge înainte. ● Chinozii încearcă să pătrundă ilegal în România prin punctele de vamă Siret și Vicșani. Pe la Vicov funcționează deja o „vama a cucuii”. ● Dl Ion Rațiu, vicepreședinte al PNȚCD, va trebui să acorde audiențe, conform hotărîrii partidului domniei sale, valabilă pentru toți vicepreședinții. ● Coanăria japoneză de la Mamaia a fost adjudecată pentru 6,2 milioane lei. ● Sindicatul Medicilor din România cere Colegiului de disciplină al Ministerului Sănătății sancționarea prof. univ. dr. Mircea Maiorescu, el însuși doctor care, la încheierea ministeriatului său, si-a vorbit de rău colegii. ● Abît de jos s-a ajuns încît „Navromul” nu mai are bani nici să-și plătească tranzitul prin Canalul Suez. Ni s-a închis drumul spre India. ● Confederația Națională Liga Studenților din România nu mai există. Liderii din organizația bucaresteană susțin că agentul distructiv este din afara Ligii. ● A fost arat satul de vacanță din Bahna — Mehedinți. ● Petre Roman, liderul FSN, consideră că „situația comisiilor parlamentare reprezintă o democrație leninistă care aduce aminte de împărțirea între mensevici și bolșevici”. ● În România trăiesc 109 677 baptiști. Amintim despre ei deoarece noul președinte al SUA este și el baptist. ● Proprietarul apelor României este statul român, reprezentat de Ministerul Mediului. Precizarea a fost făcută de guvern, deoarece existau oarecare neînțelegeri.

EUGEN MIHĂESCU

Si dă-i si luptă si luptă si dă-i

De data aceasta domnul Oliviu Gherman ne-a cam surprins cu un anume simț al umorului pe care nu prea i-l atribuiam. Astfel, invitându-i pe liderii grupurilor să preia fiecare un microfon a-nume amenajat, a ținut să atragă atenția sălii că, deocamdată, astea sînt telefoanele, la vedere, plus altele, care, probabil, sînt ascunse prin pereți! Mai apoi, cînd domnul Radu Ceantea a vrut neapărat să se afilieze la o comisie, la cea de agricultură, domnul Oliviu Gherman l-a invitat să vorbească de la microfonul... UDMR-ului! Un alt moment oarecum colorat s-a ivit atunci cînd senatorul Adrian Păunescu (PSM) s-a autopropus, ca un extremist ce e, să aplice unul din micile conflicte dintre PUNR și UDMR. Asupra acestui conflict vom zăbovi puțin. Domnul senator Ion Coja (PDAR), și-a manifestat dorința de a face parte din comisia de politică externă. L-au sprijinit senatorii Adrian Păunescu și Theodor Ardelean, liderul grupului PUNR. Dar pentru că udemeristii n-au uitat, pare-se, că dl. Ion Coja

a fost unul din promotorii Vetrei Românești, nici că s-a implicat în conducerea PUNR, nici că a recomandat specialiștilor maghiari din agricultură să se afilieze, dacă vor, la PDAR, reprezentantul UDMR, respectiv dl. Verestoy Atilla a sărit ca ars, că de ce să i se atribuie unui pedearist, inclus în grupul FDSN, acel loc în plus, că dacă așa se pune problema, atunci și UDMR mai cere un loc în această comisie. A fost rîndul PNT-cd să solicite, la aceeași comisie, un loc. Am consemnat, deci, prima confruntare între două partide care au alcătuit Convenția. Dar să vedem ce s-a întîmplat mai departe: la cererea UDMR-ului a sărit PUNR-ul, care a constatat că, în fond, UDMR cere cu un loc mai mult decît PUNR-ul, ceea ce vrea să fie un semn clar că UDMR-ul umblă după drepturi privilegiate. În acest moment a intervenit „extremistul”, cum singur s-a definit, Adrian Păunescu. Ne-am amuzat, noi, cei de la masa presei, dar se pare că lucrurile, rămase în dezbatere, vor lua o întorsătură nu prea fericită și tare ne e tea-

La Camera Deputaților

Dezordinea — prima lege a ordinei

Se aplică și aici, probabil, regula conform căreia orice ordine e anticipată de o mare dezordine. Discuțiile privind comisiile — număr, componență, nume, funcțiuni — au arătat patimi și interese acute. Dacă lucrurile vor continua tot așa — cu o opoziție care anunță front comun, dar nu-l dovedește și cu o majoritate din bucăți, dar care bucăți nu-s altceva decît un mod de a înșela lumea, întrucît ele, respectiv PSM-ul, PRM-ul și PUNR-ul, stau lipite în front ca și cum s-au născut acolo — ne așteaptă cea mai originală democrație din lume. Aș vrea să fiu profet mincinos înăsu-mi place deloc ce se întîmplă. Ca să fiu sincer de tot, începe să-mi fie frică. Ioan Catarig, deputat FDSN de Bistrița-Năsăud a exprimat direct ceea ce destui majo-

ritari exprimă indirect: „PCR a fost o binefacere. Dacă va fi nevoie îl vom readuce”. Domnul Catarig a rostit aceleași aiureli cu moșierii care abia așteaptă să inhățe pămîntul, precum și nevoia de a fi strîns uniți (în jurul cui?) ca să nu se petreacă nenorocirea. Tot domnul Catarig le-a strigat adversarilor: „Moșierilor!”.

Apoi s-a trecut la o altă activitate a Camerei constînd în schimbarea numelui „Salonului roșu” în „Nicolae Iorga”. Rodnice și pline de folos pentru națiune au fost și debaterile referitoare la demisia unor deputați abia aleși: Ionică și Fudulică. Ionică Marin (FSN) cel puțin n-a făcut un secret din cauză: se ciștigă mai bine ca președinte de Consiliu Județean (Olt).

TUDOR OCTAVIAN ■

sau două meciuri de baschet în săli goale se dau reclame. În seara de 2 noiembrie, au fost șase reclame, una după alta. Sînt semne că aceste emisiuni se vor îmbunătăți: între două reclame, vor fi prezentate șase sedințe, una după alta. ■ **REVISTA „ACADEMIA CATAVENCU”** publică rezultatele alegerilor la Scornicești. Iată-le. Prezidențiale — Ion Iliescu: 80%, Emil Constantinescu: 20%. C. mera deputaților — FDSN: 30%, PSM: 15%, CDR: 13%, FSN: 9%, PRM: 3,5%. Senat — FDSN: 32%, CDR: 15%, PSM: 14%, FSN: 7% etc. Citind rezultatele, neliniștește un lucru: absența Uniunii Liberale Brătianu. ■ **TOTUL PE DOLARI.** Unii sînt pur și simplu isterizați de ideea că dolarul face legea în tot locul. A fost foarte comentată vestea că, la vama Curtici, în Rapidul 23, a fost găsită o cantitate de heroină în valoare de 2,5 milioane dolari. În realitate, ho-

roina respectivă nu face doi bani, tocmai pentru că a fost descoperită la vamă. Făcea dacă nu rămînea în România. ■ **BALUL DE CRISTAL**, ediția a doua va fi o petrecere populară, de largă audiență, pe care bucureștenii o vor nora cu entuziasm. Biletul de intrare va costa 50 000 lei iar homari și miei vor fi aduși din S.U.A. cu avionul. Sîntem în măsură să vă dezvăluim noi amănunte din culi-sele organizării: mărul va fi procurat din Piața Matache dar va fi preparat pentru fripturi la un laborator din München specializat în analiza mărului, sarea va sosi din Tombuctu cu un vapor special, numai scobitorile — pentru a face tariful, totuși, accesibil vor fi din recuperări. În plus, douăzeci de pensionari din cei mai săraci vor avea voie să privească pe fereastră. Lua-ne-ar dracu!

TUDOR OCTAVIAN ■

EVENIMENTE MICI

mă că UDMR-ul va aplica în curînd o mai veche tactică, aceea a părăsirii sedințelor în plen. În semn de protest, firăște, tactică pe care PNT-cd-ul a și aplicat-o, deja, cînd s-au ales vicepreședinții. În altă ordine de idei, ne-a surprins cuprinderea dlui. Nicolae Manolescu la comisia de agricultură, repartizată PAC-ului, dar, la urma-urmelor, asta e, de la cultură la cultură mare, cea din agricultură, nu e, nu-i așa decît un pas, un pas pe care l-a făcut și pictorul Radu Ceantea. Numai că rămîne de văzut pe cine anume va reprezenta dl. Radu Ceantea în această comisie, pentru că, după cum deja se știe, dînsul s-a rupt de PUNR. Continuînd cu surprizele, ne-a mirat că PNT-cd-ul a reușit să-l impună ca președinte, la comisia de cercetare a abuzurilor și petițiilor, pe dl. Constantin Ticu Dumitrescu. Se pare că însuși președintele țării și-ar fi dat acordul.

Cu astfel de dezbateri s-a mai pierdut, cum spuneam, încă o săptămînă și se va mai pierde, probabil, încă una, cu votarea președinților și vicepreședinților celor 14 comisii. Cu alte cuvinte, pînă ce Senatul să o ia din loc, să se aștearnă la treabă, mai e.

VICTOR NIȚA ■

Austria se dovedește mai tolerantă. Deocamdată...

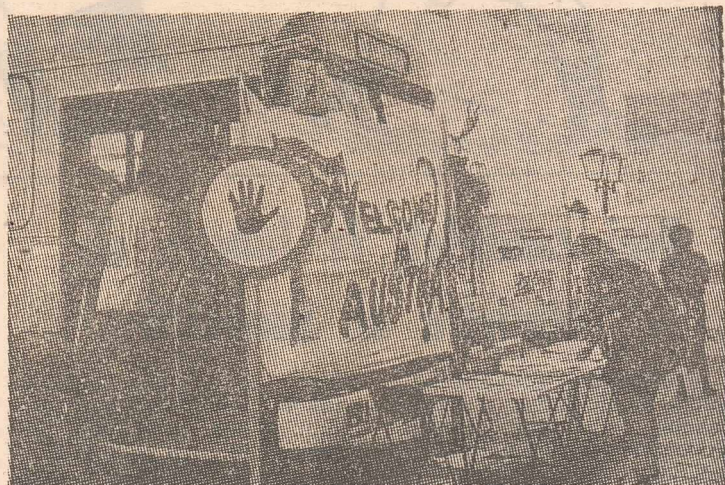
Landurile austriece au cunoscut și ele, în mai multe valuri, năvala dezmoșteniților din răsărit. Cei mai numeroși sînt iugoslavii. Pe locul doi se află cei plecați din România, numărul lor fiind la ora asta aproximativ la 20 000. Marea majoritate sînt însă români sadea, țigani (inclusiv mîncătorii de lebede) au plecat mai departe, sau au revenit în țară. Mai primitivi și îngăduitori, austriecii le-au acordat condiții civilizate de viață și chiar dreptul de muncă. Cel care face dovada unui an de activitate neîntreruptă, primește dreptul de a mai rămîne un an în Austria.

Dar și aici se ridică voci care reclamă expulzarea auslănderilor. În contrapartidă, asociațiile umanitare cer toleranță și respectarea drep-

turilor omului. Fotografia alăturată vă prezintă o expoziție itinerantă (într-un popas la Braunau), dedicată

sprijinirii și asimilării azilanților din răsărit.

LIVIU TIMBUS ■

Primum de la UDMR

Declarație

Grupurile parlamentare din Camera Deputaților și Senat ale Uniunii Democratice Maghiare din România au aflat cu surprindere că domnul Ion Iliescu, președintele României, în ziua de 2 noiembrie 1992, a avut consultări cu toate partidele reprezentate în Parlament, cu excepția U.D.M.R.-ului, în legătură cu desemnarea primului ministru și formarea guvernului.

Ne exprimăm nedumerirea față de motivele care au putut determina ignorarea Uniunii noastre în cadrul unor asemenea consultări inițiate de Domnul Președinte. Nu putem înțelege rațiunea nesocotirii importanței acestei formațiuni politice în viața politică a României. Chiar dacă U.D.M.R.-ul

Germanii s-au săturat de auslănderi

și mai ales de țiganii din România

Fotografia pe care o reproducem din revista „Der Stern” înfățișează un grup de extremiști germani bătînd un țigan originar din România. Desigur, țiganii, și cei proveniți din țara noastră, și cei sosiți din alte părți, au avut, în diferite orașe germane, prioritate la bătaie, însă pe lîngă ei au mai fost maltratați și alți auslănderi. Să plece de unde-au venit, să rămînă Germania curată, doar cu germanii și a germanilor.

Fără îndoială, astfel de manifestări xenofobe sunt de condamnat oriunde s-ar ivi ele. Sînt deci de condamnat și cele din Germania. Numai că trebuie să spunem deschis că ele, represaliile unor extremiști nemți asupra străinilor, nu au nici o eficiență, nici o consecință practică în sensul celor dorite de autorii lor. Străinii, și în primul

rînd țiganii, strîng din dinți, încasează și... rămîn în Germania. Adevăratul pericol pentru musafirii nepoftiți din țara lui Goethe vine exact din partea celor care ar trebui să-i apere de huli-gani, adică din partea autorităților germane. Ele, da, au căderea și puterea de a face străinilor vînt peste graniță. Și o și fac. Ca dovadă, acordul germano-român privind „repatrierea” cetățenilor români aflați ilegal în Germania, adică a țiganilor. Acum, pe autoritățile române le putem înțelege: pe de o parte, refuzul de a-i reprimi pe țigani în România ar fi făcut impresie proastă în Europa și America, și așa îmbălsămate de antiromânism; pe de altă parte, guvernul român s-a bucurat la niște bani — mulți, puțini, se cheamă că-i vorba de valută. Însă autoritățile germane nu pot fi în nici un caz scuzate. Ele, în timp ce condamnă în vorbe xenofobia unor elemente de extremă dreaptă, practică, în realitate, o xenofobie la nivel statal, care este mai tare decît aceea a haidamacilor — să ia ochii guvernului român cu un pumn de mărci și să azvirle țigănimia de acolo tot în spinarea amărîtului popor român. Așteptam mai mult de la democrația occidentală.

ION D. GOIA ■

București, 04.11.1992.

Grupurile parlamentare din Camera Deputaților și Senat ale U.D.M.R.

Indemnizație de cravată pentru senatori

Oamenii informați știu că salariul net al unui parlamentar român e de 50 000 lei, la care se adaugă unele indemnizații: de cazare, transport, diurnă, participare la ședințe, șefii de comisii și starostiri de camere.

La prima apariție televizată a domnului prim-ministru de iarnă, mi-am dat seama că se impun o seamă de măsuri pentru corectarea imaginii României în România. Oriunde în lume, un prim-ministru se deosebește de ceilalți semeni prin aceea că are ceva de prim-ministru în înfățișare. Sau dacă nu are, se ocupă de aceasta o echipă de protocol. Noul prim-ministru de iarnă pare un funcționar cu venituri medii spre mici scos în față de o întâmplare oarecare. Dacă domnul Iliescu nu mai aduce a activist ci, mai degrabă, a președinte sud-american cu conturi în Elveția și yachturi în Crimeea, atât de spulcuit și de dichisit fi e portul, trebuie întreprins ceva și pentru înalții noștri funcționari. Soluția cea mai ieftină — de tranziție, am i tentat să zicem — e o garderobă la televiziune și un cabinet de potrivit figură. După la ȋuteală un dinte sau o placă, de pieptănat englezește, de amenajat bărbile. E

nevoie mare de un împuternicit cu cravatele, dacă nu cumva de un magazin cu circuit închis, de unde demnitarilor să-și poată cumpăra accesorii trebuincioase aparițiilor în public la prețuri rezonabile. Ori la prețuri liberalizate, caz în care se impune un număr sporit de indemnizații: de cravată, de cremă de ghetă, de butoni etc. Un deputat tip, indiferent de formația căreia îi aparține, e un om îmbrăcat în costum gri, cămașă maro la care asortează — conform presiunii estetice a ca țierului în care locuiește sau a meseriei practicate până aici — o superbă cravată verde ori un piept păros. Pe scurt, aleșii arată ca dracu'!

Domniile lor nu înțeleg că nu sînt niște oameni, ci niște instituții. Că n-au voie să iasă în lume, de parcă ar ieși după țigări la buticul din colț, că funcția creează organul și că, le place sau nu, sînt funcții, de-i și organe.

N-am, în definitiv, nimic nici cu stînga, nici cu dreapta. Vreau ca să meargă masinăria democrației, să nu ne mai sfîșiem între noi din rațiuni politice, sot cu soție, amant cu amantă, înțelghenția cu mahaiaua. De aia avem reprezentanți, să se bată în-

tre ei, să-și ia în serios misiia de organe luptătoare, să parlez în parlament de 50 000 lei lunar, iar noi să ne vedem de tranziție, după puteri și — cum bine spunea domnul Lenin — fiecare după nevoi.

Degeaba sînt unii țărăniști și alții fedesenști, dacă umbli cu pantofii prăfuiți, într-o perfectă comuniune de educație și trecut gospodăresc. Dacă nu există nici o deosebire în ce privește mîrosul între subsuoara unui pesemist și a unui cărturar din PAC, se alege praful de națiune. Dacă nădușesc toți insalubru și un deputat din Convenție nu mă trimite cu visarea la un englez care poartă pantofi de pat, u generații, nu avem nici o șansă de schimbare reală.

Domnilor, un parlamentar e un domn! Deputații doamne, fic-mi iertat, nu amintesc: nici una de „madam Tecer”. Par să aibă nostalgia coafurii Linei Ciobanu și a parfumurilor reavăne ale Ninei Hrușciiov. Nu le cere nimeni să știe să se adreseze unei săli de masculi întăritați în croiala legilor, dar măcar să se simtă o boare de femeie cu stil sub cupole, să le aducă aminte masculilor că mai există pe lume și altceva decît rică și insultă.

Iar dacă tot face Vadim instrucție cu senatul și-i ridică în poziție de drepti — fără deosebire de credințe religioase și etnie — cînd și cum vrea el, pentru pozițiile „culcat” și „salt înainte” să li se dea senatorilor cite o uniformă de la gărzile patriotice, iar lui Făureșcu, două.

TUDOR OCTAVIAN ■

Vom avea avioane cu 8 locuri

Luni, 9 noiembrie, ministrul apărării, domnul Nicolae Spîroiu, s-a aflat în aer de la orele 10,21 pînă la orele 10,55. Motivul? Domnul ministru a răspuns invitației companiilor Jaro International SA și DAC Air SA de a participa la un zbor de prezentare al avionului Turbo-prop cu 8 locuri, care va oferi în scurt timp zboruri zilnice dus-întors de la Băneasa către diverse puncte din Europa. Printre invitați s-au aflat și domnul Alexan-

dru Mironov, precum și cîțiva reprezentanți ai presei. „Flacăra” a fost și ea la acest zbor istoric, care poate va anula zborurile costisitoare ale unor delegații restrînse, îmbarcate în avioane de cîte 100 de locuri.

Domnului Mirică Dimitrescu, director general al companiei Jaro International, precum și celor de la DAC Air SA, toate felicitările pentru această inițiativă!

Actualități particulare

Gabriela Neagu, redactor la Actualități, a hotărît, pe neașteptate, să se mărite. Vestea a circulat repede. Drept urmare, sîmbătă, 7.11.1992, la Primăria sectorului 2 era adunată multă lume, prieteni, curioși, reporteri și fotoreporter.

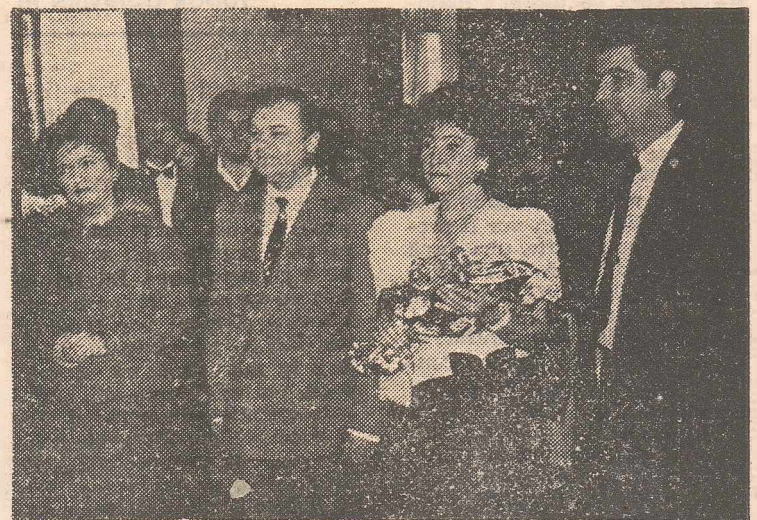
Îmbrăcată sobru, fustă neagră, bluză albă din dantelă, pantofi negri, Gabriela Neagu este înconjurată de mulțime. Se împart pupături, urări. Aflăm cine este mirele în momentul în care ofițerul stării civile, dna Elena Fetilă, i-a invitat pentru oficierea căsătoriei. Se numește Ștefan Tudor și este medic cardiolog la Spitalul Fundeni. Nași au fost

dl Nicolae Melinescu cu soția. Printre participanți, i-am zărit și pe domnii Paul Șoloc și Victor Ionescu.

Căsătoria religioasă a avut loc la Catedrala Sf. Spiridon cel Nou și a fost oficiată de trei preoți (unul dintre ei, preotul David, a slujit la biserică Sf. Vineri, lăcaș pe care l-a părăsit doar cînd buldozele au început să muște din ziduri).

Așa cum se întîmplă la mai toate nunțile, cineva a uitat pișcoturile și vinul.

Ultimul act al evenimentului s-a desfășurat la restaurantul „Horoscop”. (E. G.)

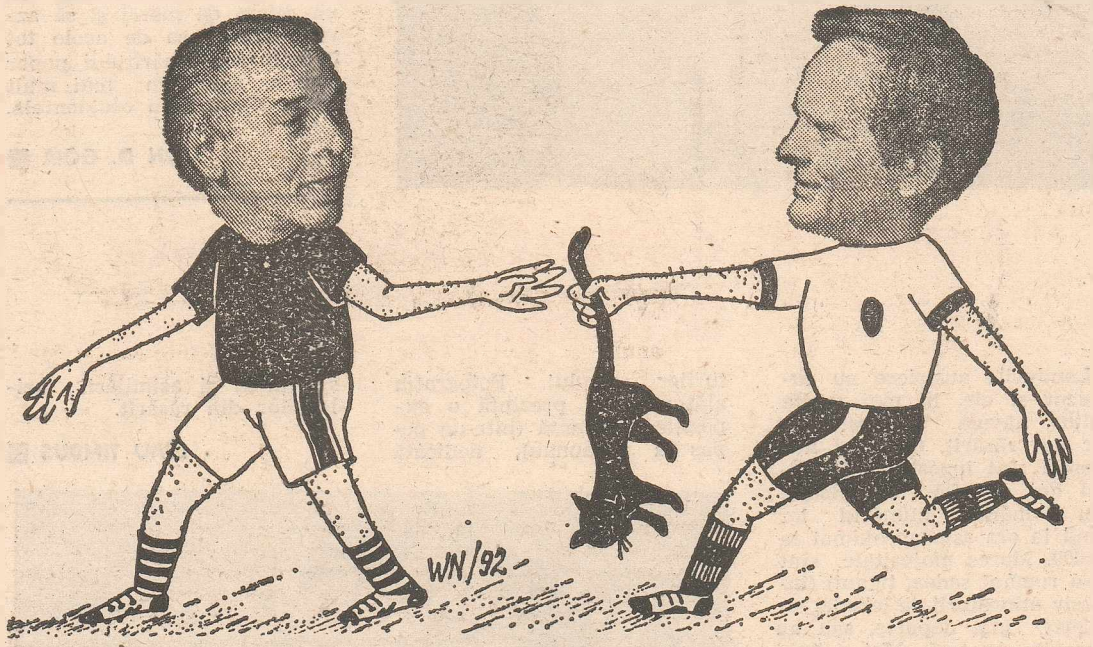

Mare nuntă mare la Inter

Marți, 10 noiembrie 1992, ora 11,00, la Hotelul Intercontinental București — sala „Hora”, etajul 21, a avut loc Conferința de presă comună PNL + NPL, cu participarea președinților celor două partide.

N. red.: După divorț, urmează, logic (!), nunta! Care-o fi fost „darul”?

MARIA TIMUC ■

Trei candidați la funcția de Ministru al Sănătății

După numirea primului ministru al României, s-a pus, desigur, problema numirii m.n.șt.ilor de resort. În domeniul medical, după domnia de mai bine de un an a dlui dr Mircea Maiorescu, în lumea medicală se vehiculează ideea că domnia sa va fi înlocuit (deși prin Ministerul Sănătății circulă, se pare, un tabel cu adevizuri pentru dl Maiorescu). Potențialul ministru al sănătății, conform opiniilor unor personalități medicale, va fi ales în funcție de preferințe și de jocurile făcute la nivel de partide politice. Trei dintre numele foarte cunoscute în sistemul sanitar românesc (dr. Andrei Firică, directorul Direcției Sanitare a Municipiului București, dr. Iulian Mincu, membru marcant al FDSN, sprijinit, așadar, în cursa pentru funcția de ministru de către această formațiune politică. Deși mai puțin cunoscut și prezentat în mass-media, colegii de breaslă îi acordă cele mai mari șanse, datorită integrării sale în viața politică și pe lângă partidul de guvernămînt. Evident, dl Mincu este cunoscut drept

Firică, de meserie chirurg, este o personalitate contestată în lumea de mijloc a sistemului medical și foarte apropiată de opțiunile actualiei structuri a Ministerului Sănătății. Este cunoscut drept o persoană cu vederi „liberale”. La întrebarea noastră „Ce ați face pentru sănătate, dacă ați fi ministru”, d-sa a răspuns: „În primul rînd, o privatizare adevărată a medicinei și o revizuire a structurilor la nivel de sistem”.

Dr. Iulian Mincu, directorul Centrului pentru Diabetici, membru marcant al FDSN, sprijinit, așadar, în cursa pentru funcția de ministru de către această formațiune politică. Deși mai puțin cunoscut și prezentat în mass-media, colegii de breaslă îi acordă cele mai mari șanse, datorită integrării sale în viața politică și pe lângă partidul de guvernămînt. Evident, dl Mincu este cunoscut drept

o personalitate, în sensul că este un bun profesionist.

Dr. Sarafoleanu, directorul spitalului Grivița, cunoscut în ultima vreme datorită insistenței cu care a cerut, prin intermediul televiziunii, ajutoare materiale pentru spitalul pe care îl conduce. Deși — subliniază o personalitate din Ministerul Sănătății, care și-a manifestat dorința de a rămîne anonimă — s-a făcut prea mult caz pe această temă, dl Sarafoleanu a exagerat, întrucît spitalul Grivița este oarecum dotat, are o situație materială bună și apelează la ajutor doar pentru o renovare generală. Cu toate acestea, tot colegii de breaslă spun că dl Sarafoleanu poate fi ministru datorită prieteniei sale cu președintele României, dl. Ion Iliescu.

În ce măsură pronosticurile se vor dovedi valabile nu se știe. Oricum, de reținut este faptul că anumite sfaturi se trag în culise și că jocurile se mai fac și sub mîneacă. Vom vedea pe ce creștet se va așeza coroana.

MARIA TIMUC ■

Ieri fotbalist, azi businessman

ACASA
LA...

Obligat să abandoneze sportul, în urma unui accident, Marcel Pușcaș a intrat în altă competiție : lumea afacerilor.
French-can-can-ul și ruleta l-au făcut milionar.

— Când se pomeneste numele dumneavoastră, domnule Marcel Pușcaș, se vehiculează și ideea că ați fi milionar.

— Dacă milionul mai înseamnă ceva în ziua de azi, pot să mă numesc și eu milionar.

— Cum ați reușit ?

— „Revoluția”, între ghilimele, m-a găsit cu o sumă de 200 000 lei, rezultată din economiile mele ca fost jucător de fotbal. Am jucat la Oradea, fiind orădean, la „Steaua” și la „Rapid”, echipă la care mi-am rupt piciorul, (în 1985) și am pus capăt carierei de performanță. Aveam 25 de ani. A urmat o lungă perioadă de chin, de întrebări la care nu găseam răspunsuri... Asta pentru că majoritatea fotbalistilor nu se gândesc ce va fi în momentul retragerii. Aveam două diplome — eram profesor de sport și inginer...

— De ce două facultăți ?

— Fiindcă asta a fost ambiția mea. O diplomă nu era suficientă în regimul trecut. Ca dovadă — și cu două am rămas fără serviciu, vreme de doi ani. Nu m-a angajat nimeni, pentru că eram un foarte slab inginer, și nici nu-mi plăcea, am făcut pur și simplu o facultate; au făcut-o și alții, datorită unor conjuncturi. Deci, am fost șomer doi ani, iar după decembrie '89, m-am angajat la Clubul „Steaua”, în locul lui Cristian Țopescu, care a trecut la TV. Am fost numit șeful Biroului propagandă și relații cu publicul și am început activitatea de propagandă — dacă termenul mai merge și cred că mai merge. În paralel, am deschis o societate, împreună cu alți trei prieteni clujeni — Societatea „SALTO”, cu sediul în Cluj. Am început comerțul cu un număr de 15 calculatoare, după ce am găsit un partener austriac și am dus cu el, vreme de două luni, muncă de lămurire, să investească niște

dolari — aproximativ 8 000. Rulind bine aceste calculatoare, obținând un profit, am reușit să cumpărăm altele, să le vindem și pe acestea, tot cu profit și așa mai departe. În clipa în care au apărut în țară companii cum este „Compu-puterland”, ne-am dat seama că pentru noi perspectiva de a rămâne în domeniul tehnicii nu era roză, concurența fiind mult prea serioasă și ne-am orientat spre alte produse. Profitul rezultat de pe urma activității de comerț l-am investit în pereții Teatrului „Constantin Tănase”, Sala Victoria.

— Nu arătați rău de loc, ați fost și sinteți, din nou, o vedetă, aveți bani... Probabil este mare inghesulă!

— Cred că da. Nu dau importanță. Timpul meu este limitat. De fapt, nu mă mai atrage. Multe nu mă mai atrag. Nici plimbarea, nici muzeele, nici căderea frunzelor, nici declarațiile... Asta a fost odată!... Gata! A fost...

— De mult de tot!... N-au rămas decît banii și fotbalul...

— Nu pun preț pe bani. Îmi place mai mult felul în care se obțin ei. Îmi place jocul.

— Cum ați pus mina pe teatru ?

— Mina pe teatru n-am pus-o nici în ziua de azi și probabil că n-o s-o punem niciodată. Este un contract de colaborare cu teatrul, care și-a dat seama că nu mai poate întreține două săli. Domnul Vasile Donose, în ciuda faptului că a fost criticat și admonestat pentru ceea ce a scris în ziua de 22 decembrie 1989, se pare că este unul dintre puținii directori de teatru care a știut să se orienteze

și să scoată la liman un teatru, cu sprijinul unei firme particulare. Am dat dovadă de seriozitate, nu ne-am grăbit să ne scoatem repede banii și cu asta se pare că am inspirat încredere consiliului de administrație al teatrului. Lucrările de reparație au durat doi ani, timp în care nu ne-am gândit la câștig.

— Câștigul a venit acum ?

— Din teatru nu încă, dar activitatea de comerț a firmei este bună, așa că, în acest moment, din clădire pierd bani, dar îi câștig din altă parte. Spectacolul, regia, plata salariaților, totul costă foarte mult. De aceea, am stabilit ca prețul de intrare să fie de 8 000 lei. Nu mi se pare o sumă mare, atîta vreme cît investiția este de 300 de milioane.

— În curînd se va deschide și Cazinoul. Asta a însemnat o altă investiție.

— Da, dar și un partener serios, care este Firma „Novomatic” din Austria, cu 87 de cazinouri în toată lumea.

— La Cazinou se poate pierde ? Vorbesc din punctul dumneavoastră de vedere.

— Se poate pierde, se poate câștiga... Omul care pierde în viață, își poate permite să piardă și bani.

— Considerați că dumneavoastră ați pierdut în viață ?

— Normal ! Foarte mult ! Timp, nervi, bani, iubiri... multe !

— Atît de multe ?

— De mic, de la 17 ani, am fost un individ care a câștigat bine. Eu aveam atunci 20.000—25.000 lei pe lună. Am simțit și ce înseamnă să nu mai ai bani după ce i-ai avut. Ori, asta s-a întîmplat după ce am terminat-o cu fotbalul, după ce mi-am rupt piciorul. Nu neapărat faptul că eram șomer m-a îndrăjit, ci dezinteresul celor care pînă atunci mă adulaseră, asta m-a durut.

— Căderea starului...

— Exact ! Am simțit-o și am resimțit-o. Acum sînt obișnuit să fiu adulat, dar să fiu și huiduit, așa că mi-e indiferent, atunci însă... A fost un moment în care s-au triat și prietenii. Mi-au rămas foarte puțini. Am rămas cu un Florian Pittiș, cu un George Stanca, cu un George Bodnariuc, cu încă vreo trei prieteni din adolescență și... cam atît. Restul sînt cunoștințe. Am fost și căsătorit — cu o balerină, Despărtirea a venit exact într-un moment în care nu-mi trebuia altceva decît un divorț !... N-am ales eu bine, sau, poate, ea pe mine...

— V-a lăsat atunci cînd n-ați mai fost vedetă ! ?

— Absolut ! Nu-i mai oferam ce-i putusem oferi înainte. Toate au venit și pe un fond de nervozitate, de agitație a mea. Am ținut unul la altul și cred că ne-am căsătorit din dragoste. Sau, cel puțin, așa aveam impresia. Datele problemei s-au schimbat după divorț.

— Dacă am înțeles bine, căderea starului a dus la ridicarea milionarului.

— Așa este. Asta m-a ambiționat și m-a dus la ceea ce sînt acum. Am realizat că banii pot să însemne foarte mult !

— Succes și putere. Asta v-ați dorit ?

— Banul dă putere, dar pentru mine este vorba de o putere morală. Inițial nu mi-am dorit puterea, neapărat. Ca dovadă, pot renunța oricînd la firmă și la teatru pentru fotbal. Asta este marea mea dragoste, acum sînt antrenor al echipei „Rapid” și sper ca de aici să ies la pensie.

— Și nu vă mai doriți nimic altceva ? Numai fotbal și bani ? Nu vă mai emoționează nimic, nu vă gîndiți la o nouă familie ?

— Familia înseamnă mult, dar nu totul. Mi se pare că, în drept, soția este considerată rudă de gradul IV. Am avut și eu parte de trei, patru femei în viața mea, dar nu mai reprezintă un ideal, sau un țel.

— Si cum vă priviți rivalii ?

— Sînt mulți oameni cu bani în țara asta, dar marea majoritate a lor i-au obținut parcurgînd niște etape mult mai facile. Au lucrat în niște domenii de activitate care le-a permis să aiba acces la niște informații, sau la niște relații, contracte, iar cînd a fost posibil, au trecut brusc din sectorul de stat în cel privat, ducînd totul cu ei. Nu le-a trebuit altceva decît să-și deschidă o firmă, pentru care au plătit vreo 10 000 lei. Au furat pur și simplu contractele și astăzi sînt marii noștri potențiali. Eu n-am parcurs această etapă, pentru că de la fotbal puteam să iau cel

mult niște jambiere, ori niște mingi. Satisfacția mea este mai mare, pentru că pot să stau și să mă uit în ochii oricui care are bani. Îi felicit pe cei care i-au obținut cum i-am obținut eu și-i urăsc pe cei care i-au obținut pe alte căi. Sînt mulți, se învîrtesc în jurul meu, dar relații nu avem. Îmi propun tot felul de afaceri, iar răspunsul meu este, de fiecare dată, categoric nu.

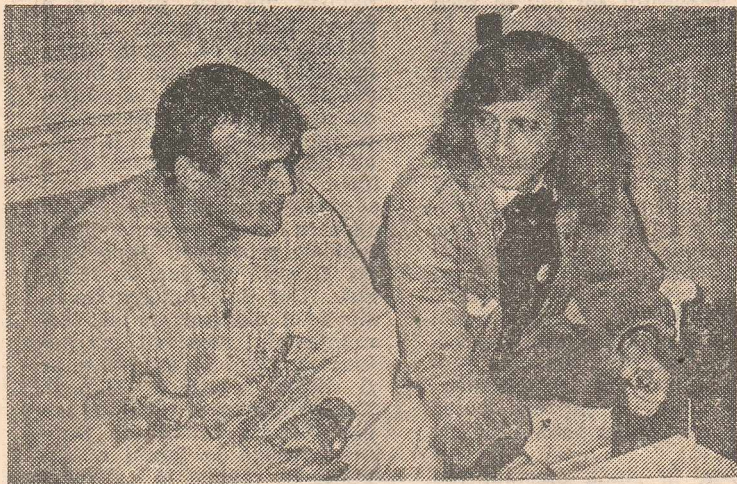
„Pot renunța oricînd la firmă și la teatru pentru fotbal ; este marea mea dragoste”

— Cum îi priviți pe oamenii care nu au bani ?

— La fel cum se uitau ceilalți la mine cînd nu mai reprezentam nimic. Nici dumneavoastră nu veneați acum la mine, să-mi luați un interviu, dacă n-aș fi însemnat nimic.

— Probabil că nu.

LIANA TATOS

FLORIAN PITTIȘ : „Ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă apăr singur, este o zicală adevărată. Eu stau în inima capitalei și orice individ care mă cunoaște, cînd trece prin apropierea locuinței mele se simte obligat să vină și pe la mine. Lucrul acesta, pe cuvîntul meu de onoare, mă deranjează în 99 la sută din cazuri.

Marcel nu face parte dintre ei. Cu el nu se întîmplă așa. Marcel e altfel. Marcel e ardelean. E cinstit. E sincer”

MARCEL PUȘCAȘ : „A fost un moment în care s-au triat și prietenii. Mi-au rămas foarte puțini — restul sînt cunoștințe”.

EXTERNE

Marsupiul din piele de măgar

În această toamnă, la distanță de numai o lună și ceva, în România și în Statele Unite ale Americii au avut loc alegeri țepene, de președinte, de deputați și senatori. La prima vedere, între alegerile de la noi și cele de la americani n-ar putea fi comun decît faptul că niște oameni au intrat în cabina de vot și și-au exprimat anumite preferințe. În rest, numai deosebiri, toate în favoarea celor de peste ocean. Astfel, America este o țară mare, România — o țară mică; America e o țară bogată, România, o țară săracă; politicește, America este buricul Pământului, România este doar o țărișoară, scumpă românimii, dar fără pretenția de a modela destinul omenirii; americanii au un exercițiu al vieții politice democratice vechi de două secole, românii au unul vechi de numai doi ani (democratismul românesc antebelic este istorie, nu politică, fiindcă generațiile de azi nu l-au cunoscut și nu l-au trăit). Și așa mai departe. În ceea ce privește chestiunea în sine, adică rezultatele alegerilor, la ei au câștigat „progresiștii”, la noi — „conservatorii”, la ei electoratul a optat pentru schimbare, pentru înnoire, la noi — pentru menținerea statu quo-ului („pentru continuitate”, au zis oamenii stăpînirii; „pentru stagnare și anchiloză”, a spus opoziția). Legat de aceasta, analiștii n-au scăpat prilejul să-l laude pe americani fiindcă și-au luat inima în dinți și-au zis, gata, o fi el George Bush un om pentru liniștea americanului liniștit, o fi el cu o vastă experiență, opt ani de vicepreședinție și patru ani de președinție, o fi el artizanul victoriei în războiul din Golf, o fi avut și o fi avînd el și multe alte merite, dar acum e nevoie de forțe și talente proaspete, care să poată scoate America din greutățile în care se zbate. Au fost scoase în evidență, desigur, toate elementele care au putut avea vreo contribuție la votul pentru schimbare al electoratului american, între care și frîngerea echilibrului politico-militar pe plan mondial, fapt ce poate face din Statele Unite o putere de mina a doua, în frunte trecînd Germania și Japonia.

Și totuși, oricît de ciudat și de greu de crezut ar părea, între alegerile din România și cele din Statele Unite asemănările sunt mai mari și mai importante decît deosebirile. Factorul fundamental: mutatis mutandis, votul din cele două țări a izvorit din sentimentul alegătorului de nesiguranță a zilei de mîine. Și în România, și în America — desigur, în grade diferite și ținînd cont de toate deosebirile existente — cetățeanul este înfricoșat, caută un reazim, pe cineva care să-l ia la sinul lui ocrotitor, să-l facă să nu se simtă singur, părăsit și neajutorat sub stelele înghețate. Lui, cetățeanului de rînd, i s-a părut preferabil cel ce promite intervenția statului, și nu promotorii și adepții „capitalismului sălbatic”. Și, după cum se știe, nici Ion Iliescu, nici Bill Clinton n-au făcut economie de promisiuni populiste. Și românii, și americanii nu s-au mai simțit în stare să se prezinte în fața destinului ca pui viabili de mamifer clasic, capabili să sugă și să facă ochi după zece zile de la naștere. Ei s-au văzut pui de cangur, cit o nucă, și prin prezentarea la urne din astă toamnă n-au făcut decît să se tirească în chinuri, cu trudă mare și cu riscuri și mai mari, către marsupiul salvator al propovăduitorilor salvării naționale. Dar, vai, și în cazul românilor, și în cel al americanilor, există riscul ca în interiorul marsupiului alegătorii să nu găsească nici o țifă, pentru motivul că marsupiul laudat de candidați și de agenții electorali, pare a nu fi adevărat, viu și natural, ci o pungă făcută din piele scoaptă de măgar și purtată cu emfază pe la intrările electorale și pe la televiziune pentru a-i păcăli pe naivi. Care nu se gîndesc că sinul lui Avram e prea frumos să fie adevărat.

ION D. GOIA

NIMIC NU MAI CADE!

HAOSUL ESTE PERFECT.

În preajma zilei de... nouă, 7 noiembrie, Moscova s-a aliat sub tirul acțiunilor propagandistice ale extremei stîngi, stîngii și naționalismului de toate gradele. După dizolvarea fără succes a FSN, a venit rîndul mișcării TRUDOVAIA RUSSIA să-și dea în pete și să-l asedieze pe președinte cu nostalgii orgolioase după anii învîpăiați ai gloriei comuniste. ● Una din camerele parlamentului de la BELGRAD a votat moțiunea de neîncredere în guvernul Panić. Dacă și a doua cameră arborează aceeași coloratură politică, atunci socialiștii și ultra-naționaliștii vor învinge definitiv la orașe și sate. Panić va pleca. Miloșević va rămîne, războiul se va consuma pînă la consecința finală; în tot acest coșmar, varianta-cheie, singura să mai aducă ceva logic, ar fi revenirea lui Tito la putere... ● Cancelarul HELMUT KOHL a intrat în coliziune cu social-democrații. Lupta e pe viață

și pe moarte și se învîrtește în jurul „stării de urgență”, pe care șeful executivului german o vede strict necesară în vederea dezamorsării problemei azilanților. Chestiunea s-a inflamat atît de grav, încît efectele politice pot deveni incomparabil mai costisitoare decît lăndările sub care s-a îngropat

TURNUL BABEL

de cînd Rostock-ul. ● Dincolo de Balcani, în centrul european auster și calm, au apărut norii unui conflict. Toată a plecat de la o hidrocentrală și a ajuns la atacarea fulminantă a trecutului și prezentului a două țări vecine și riverane Dunării. Aflat în vizită în capitala Austriei, pre-

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

EVREII FILOROMÂNI

În ultima decadă a lui octombrie a.c., mai mulți evrei din Franța s-au dus în Germania și au demonstrat acolo în contra ducerii la îndeplinire a acordului germano-român privind expulzarea din Germania a țiganilor proveniți din România și readucerea lor pe malurile Dîmboviței. Poliția nemțească i-a maltratată pe ovreiși, i-a luat cu duba și i-a băgat la beci, că de ce-și viră ei nasul unde nu le fierbe oala sau, cu alte cuvinte, de ce se amestecă în treburile interne ale unui stat independent și suveran.

La prima vedere și judecînd și după declarațiile făcute de chiar eroii acestei istorii, s-ar părea că-i vorba de o solidarizare a evreilor cu țiganii în contra viziunii și practicilor rasiste ale germanilor, care, așa cum au dus spre camerele de gazare și spre cuptoarele mulți evrei, trimis acum spre România mulți țigani. Cine analizează însă lucrurile mai în profunzime descoperă că, în realitate, este vorba de un sprijin hotărît și dezinteresat dat de evrei poporului frate român. Pentru că ei, evreii francezi protestatari, s-au prins la figura nemților, un fel de infatuare de om bogat și puternic, care dorește prosperitate, civilizație, democrație — precum și egalitate, firește —, dar nu pentru țigani. Țiganii s-au cărăbănească de-acolo, unde-or ști, iar el, neamțul bogat, e gata să plătească pentru asta. Și atunci evreii francezi și-au zis: iar contingente de țigani pe spînzurarea bieților români? Dar nemții ce cură? De vreme ce nemții îi au acum la ei acasă pe țigani, să-i păstreze, să-i stăpînească sănătoși și să se spele pe cap cu ei. Țiganii să le odoreze și să le spurce și lor, nemților, străzile, gările, magazinele, piețele, metroul, tramvaiele etc., precum și toate spațiile verzi. Să le ciordească și să le, nemților, haina de pe ei, așternutul de sub ei, punga, piinea și cloșca de pe ouă. Să le mănînce și lor, nemților, mincarea, urechile, zilele și lebedele.

Pentru fapta lor, noi, românii, avem a le mulțumi din inimă fraților evrei francezi, care au protestat împotriva readucerii în România a țiganilor fugiți în Germania. Fugiți au fost faraoanii fugiți să rămînă. Nouă ne ajung, slavă Domnului, cei rămași. Un singur regret avem — că evreii filoromâni din Franța nu și-au dat mina cu evreii din

alte țări — ideal ar fi fost cu evreii din toate țările —, că n-au pus în lucrare tot Mossadul, spre a spori la maximum eficiența acțiunii pe care au inițiat-o. Nu-i nimic, rămîne pe data viitoare.

CIT DE CONCESIV POATE FI ISRAELUL

La Washington urmează să fie reluate (la apariția revistei noastre pe piață probabil că ele deja au început) convorbirile arabo-israeliene la care participă delegațiile israeliană, iordaniană, palestiniană, libaneză și siriană. După cum se știe, aceste convorbiri, care la reluare înseamnă a doua rundă a celei de-a șaptea sesiuni a negocierilor bilaterale începute în urmă cu aproape un an, după conferința de la Madrid, au fost întrerupte la sfîrșitul lui octombrie din cauza alegerilor din Statele Unite. Actuala rundă urmează să dureze două săptămîni. Pînă cînd ne vor parveni noutăți de la Washington, citeva cuvinte despre condițiile unor înțelegeri valabile.

În timpul campaniei electorale israeliene din această vară, liderul Partidului Muncii, Yitzhak Rabin, a făcut, după cum se obișnuiește în asemenea împrejurări, o mulțime de promisiuni, cu grija foarte vizibilă ca programul său să se deosebească de cel al guvernului de atunci, condus de Yitzhak Shamir. El a promis că, de va veni Partidul Muncii la putere, guvernul va îngheța implantările în teritoriile ocupate și va duce cu palestinienii și cu alți arabi tratative serioase în vederea reglementării conflictului care durează de atîta vreme. Politicienii versatili n-au prea luat în serios aceste spuse, fiind taxate ca făcînd parte din regulile jocului electoral, ale obișnuitei demagogii din perioada de dinaintea alegerilor. Odată constituit, se spunea, un guvern Rabin nu se va deosebi prea tare de cel al lui Shamir.

Și în bună măsură așa a

și fost. Cîștigînd alegerile Rabin și-a „nuanțat” promisiunile de mai înainte, înghețarea implantărilor s-a făcut doar temporar și nu pentru construcțiile deja începute, palestinienilor li s-a promis autonomie administrativă, nu politică. Totuși, semne că Rabin vrea să-și ia în serios fie și doar o parte din făgădueliile electorale s-au ivit foarte repede. În acest cadru se înscriu și convorbirile de la Washington.

Aceste convorbiri par a se desfășura bine și sunt dă-tătoare de speranțe. Totuși, legat de ele, se pune o chestiune de pragmatism politic, despre care am scris și cu alte prilejuri. Israelul, pentru a-și cîștiga pacea și liniștea din partea arabilor, trebuie să facă anumite concesii, dar ele trebuie să meargă numai pînă la punctul în care nu este pusă în pericol existența statului Israel. Orice supralicitare este fatală. Israelul nu se poate da el însuși legat arabilor. La rîndul lor, și palestinienii, și ceilalți parteneri arabi de discuții trebuie să știe pînă unde să meargă cu exigențele, cu revendicările, astfel încît ceea ce obțin să aibă o bază solidă, să dureze.

Căci, dacă, pe de o parte, de dragul popularității, al bunelor relații cu americanii și cu restul lumii, al liniștii, un guvern israelian va ceda prea mult, peste ceea ce reclamă și impun nevoile concrete și minimale, iar, pe de altă parte, palestinienii și ceilalți arabi, profitînd de predispoziția pentru concesii a unui astfel de guvern israelian, vor supralicita și vor obține mai mult decît recomandă calculul politic rece, atunci, în chip inevitabil, evreii de pretutindeni se vor simți frustrați, insultați, umiliți, maziți și vor căuta cu prima ocazie să recîștige terenul pierdut, să restabilească echilibrul. În consecință, un alt guvern israelian va anula obligatoriu concesii ne necesare făcute de Rabin, și vor fi alte încrîncenări, încăierări, proteste și situații dramatice. E bine ca o astfel de evoluție să se evite încă de pe acum.

Victoria unui învins

Cînd să se însoare cu cea mai frumoasă fată de pe Pământ, cavalerul a fost închis de împăratul cel rău în turn și ținut acolo 20 de ani. În tot timpul recluziunii, tînărul n-a visat decît la aleasa inimii lui, la clipa cînd, scăpat în sfîrșit din ghearele monstrului, va putea s-o ia de nevastă și să fie fericit. Și clipa a venit. Dar, vai, cei 20 de ani aluneccaseră și peste obrazul fetei, ea se ofilise, se urîlise, se trecuse, nu mai tenta pe nimeni. Așa i s-a întîmplat lui ALEXANDER DUBCEK cu a sa primăvară de la Praga și cu al său socialism cu față umană. Globul se învîrtește și o frumusețe din 1968 nu mai putea concura pentru Miss 1989 sau 1990.

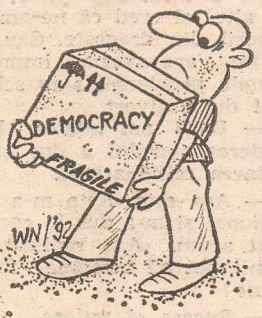
Dar, în ciuda eșecului său fundamental, care-i conferă dimensiuni de erou tragic, Dubcek trebuie trecut printre învingători. Pentru că a vrut, a năzuit și a îndrăznit. Nu că a făcut el totul, cînd cu primăvara de la Praga. Dimpotrivă, pînă la un anumit punct, Dubcek a fost produsul unei aproape generale stări de spirit mascat-anticomuniste și antirussești. M-am aflat la Praga în zilele premergătoare venirii lui Dubcek în fruntea partidului

comunist din Cehoslovacia. Lucrurile stăteau așa că vechia gardă bolșevică novotnyvistă nu mai avea nici o șansă. Meritul enorm al lui Dubcek este că, odată ajuns numărul unu în stat, a încercat să îndepărteze Cehoslovacia de aberațiile sistemului comunist. S-a spus că n-a găsit mijloacele potrivite, că a făcut „greșeli grave” cînd a fost să pună în practică valoroasele (pentru acel moment istoric) idei ale primăverii de la Praga. Greșeli, desigur, va fi făcut. Dar desprinderea Cehoslovaciei din angrenajul comunismului moscovit era atunci imposibilă și deci n-ar fi reușit s-o facă nimeni. Tancurile rusești tot ar fi venit. Victoria învinsului Dubcek consistă în faptul că sămînța de revoltă în contra unei asupriri pe care Europa de răsărit o răbda de decenii s-a dovedit viabilă și mirabilă, ea a prins, a încolțit și a rîdit mai pe urmă.

Dubcek omul nu mai este. Dar noi, cei din vechiul lagăr socialist, pe lingă zîmbetul lui, un pic timid, un pic hitru, un pic trist, ne vom aduce aminte mereu că el a fost unul dintre cei care ne-au făcut să nu ne pierdem nădejdea.

ION D. GOIA

RADU BUDEANU

LA TERMINAREA UNUI CONTRACT...

RANK XEROX

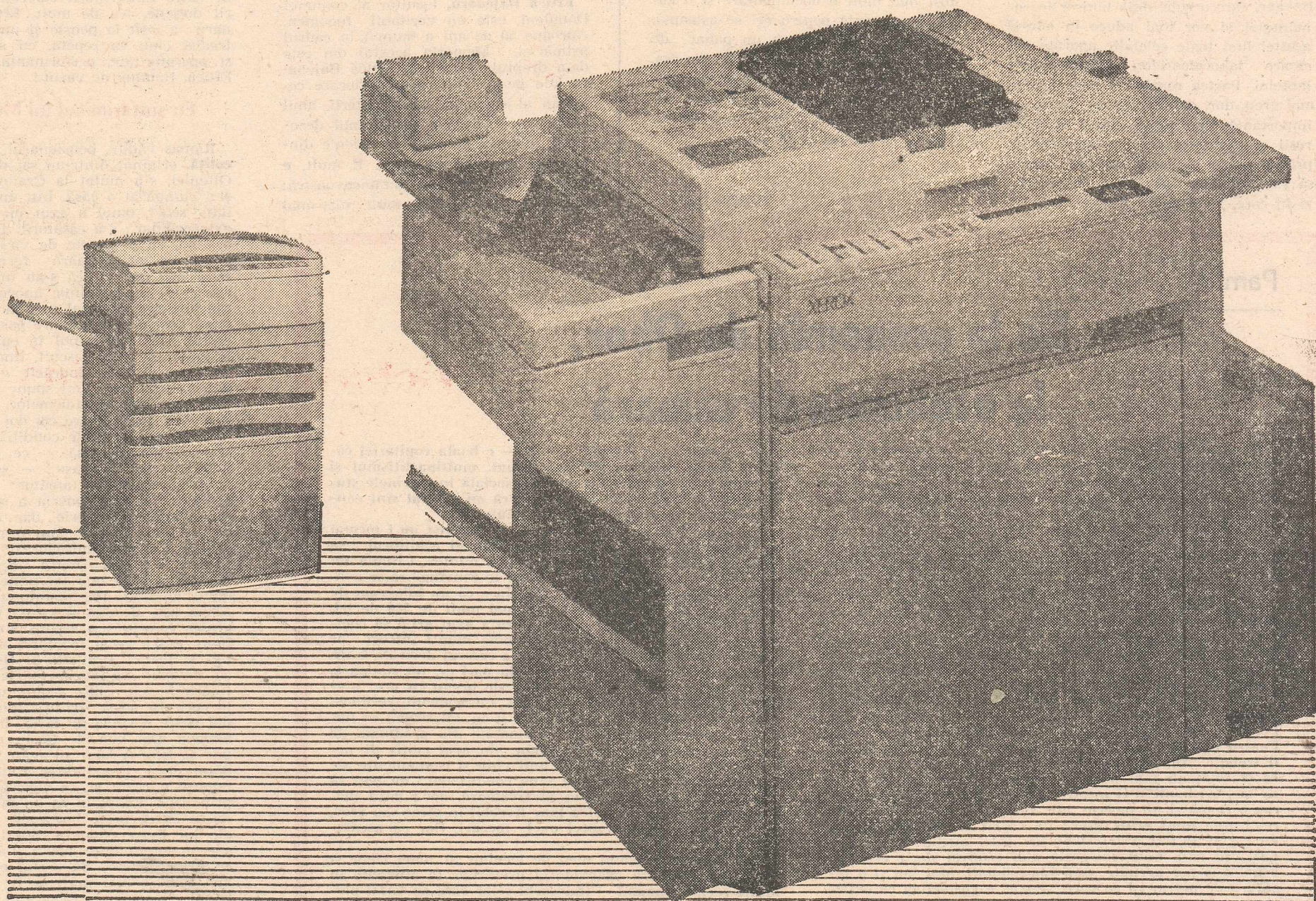
The Document Company

Documentul, fie el un sul de pergament vechi de secole sau o însemnare vizualizată de electroni pe un ecran de computer, a servit întotdeauna umanitatea, luînd în „captivitate” o idee fugară și dîndu-i o formă (condiție) concretă, durabilă. Adaptînd numele „The Document Company”, RANK XEROX a luat asupra ei sarcina deosebită de a face documentele mai accesibile, mai ușor de utilizat și, ceea ce este cel mai important, mai prețioase.

Aveți o idee bună în minte. Dar o idee bună nu înseamnă nimic dacă o păstrați pentru dvs. O scrieți și creați astfel un document. Adevărul este că nu există ceva mai bun ca un document pentru a face ideile dvs. accesibile celor cu care lucrați. Deoarece, în afaceri, documentul este cu adevărat locul unde mințile se întîlnesc și ideile se dezvoltă. O idee pe care o dezvoltăm de 40 de ani este aceea de a da oamenilor mijloace tot mai eficiente pentru a lucra cu documente. De la copiatoare și faxuri la ma-

șini de scris și imprimante, echipamentele RANK XEROX ajută oamenii să-și împărtășească ideile și să lucreze împreună mai bine. Mai mult, observînd cu mare atenție modul cum lucrați cu documentele, vă putem de multe ori ajuta să obțineți beneficii în ceea ce privește productivitatea companiei dvs.

Această idee simplă este în centrul atenției noastre. Și este o idee pe care întotdeauna merită să o împărtășești deoarece ea poate însemna foarte mult pentru afacerile dvs.

...ÎNAINTE DE UN ALT CONTRACT

SOCIAL

Dacă nu mergem noi în Europa,
vine ea la noi

Au sosit vacile olandeze

Vă informăm despre o interesantă colaborare româno-olandeză, în comuna Naipu (între Ghimpați și Alexandria), un fel de experiment la care participă SC PRODAS HOLDING SA (Societate cu Capital de Stat privat străin) și VAN DER PLOEG EN TERPSTRA BV. Firmele sînt reprezentate de domnii Traian Georgescu, director general la Prodas, și Rients van der Ploeg, managing director la firma olandeză.

În esență, este vorba de o colaborare privind constituirea unei ferme de vaci în care partea olandeză aduce aproximativ 500 de vaci, rasa Friza, aparatură ultramodernă privind furajarea, mulsul, supravegherea sănătății, inclusiv prelucrarea laptelui, iar partea română asigură spațiul (fosta fermă IAS de la Naipu), furajele și, normal, desfacerea laptelui pe piața Bucureștiului.

În realitate lucrurile sînt ceva mai complicate, olandezii s-au ținut de cuvînt, au venit cu vacile, unele exemplare superbe, trei dintre ele aducînd pe lume, deja, patru vite (naștru, pentru că una din vaci a născut doi gemeni, ceea ce s-a tradus în a fi un semn deosebit de bun!), au adus aparatură electronică de ultim strigăt, au montat-o (specialistul electronist, dar și zootehnist, se numește Sipke Bakker, care o rupe deja binisor în românește) și vor mai aduce în cursul acestei luni toate celelalte aparate necesare laboratoarelor și prelucrării laptelui. Partea română a mișcat ceva mai greu, dar, cu eforturi nu lipsite de importanță, ține, totuși, pasul cu valoroșii ei parteneri. Se preconizează ca primul pahar de lapte pus în vinzare să fie tăut pe data de 1 decembrie, zi în care, la ceremonie respectivă, va

participa chiar ministrul agriculturii din Olanda.

De reținut că în decurs de numai 12 ore de la mulgere laptele va ajunge la cumpărători, în pungi de plastic, la concurență, calitativ vorbind, cu cel mai bun lapte de pe piețele Europei.

În altă ordine de idei, l-am abordat pe domnul Rients van der Ploeg întrebîndu-l cum de-a avut curaj să înceapă această colaborare care își propune obiective atât de pretențioase. Domnia sa ne-a mărturisit că singura sa mare ambiție este de-a pune umărul la România și Ucraina, care au fost două din marile țări agricole ale Europei, să redevină ceea ce au fost. „Sînt convins că acest lucru este perfect posibil și vă rog să mă credeți că, oricît de multe vor fi greutățile, pe care de altfel, le cunosc îndeaproape, atît în România cît și în Ucraina, nu vom da înapoi. Am luat această hotărîre după ce l-am cunoscut, îndeaproape, ca pe niste veritabili specialiști și îndrăgostiți de meserie, pe domnii Traian Georgescu și Gheorghe Nițu, ultimul preluînd toată colaborarea, muncind de dimineață și pînă noaptea tîrziu, aici, la Naipu, pentru ca totul să fie bine. Și va fi foarte bine. Promit“.

Că reportajul de la coada vacii a fost mai mult o documentare și o gură de speranță pentru cei ce așteaptă, de atîta timp, să bea un pahar de lapte adevărat astia ar fi, ca să zic așa, o cu totul și cu totul altă poveste. Ori-cum, sperăm că v-am dat o veste bună, aceea că, iată, Europa vine în România cu un pahar de lapte.

VICTOR NIȚĂ

CRISTINA ÎȘI POATE DA FOC ÎN PIAȚĂ

• Dna Ierhan,
din Ministerul Sănătății:
„Eu fac ce vreau
cu banii statului“!

DESPRE UNA, DESPRE ALTA

Continuăm publicarea notelor semnate de Ion Ceaciru, unul din cei mai activi corespondenți ai revistei noastre

Omul cu creier electronic

Eftică Băjenaru, locuitor al comunei Dăbuleni, este un veritabil fenomen. Aproape 50 de ani a muncit în cadrul primăriei. Memoria acestui om este de-a dreptul fantastică. Eftică Băjenaru știe pe de rost, pentru fiecare cetățean al comunei, anul nașterii, anul căsătoriei și, dacă e cazul, anul decesului, inclusiv relațiile de rudenie dintre toți membrii comunei. E mult, e puțin? Păi judecați și dumneavoastră: comuna are, nici mai mult, nici mai

puțin, 15.000 de suflete! Este, ori s-ar spune, o performanță de invidie de către funcționarii celorlalte primării doljene. Nu de mult, Eftică Băjenaru a ieșit la pensie și mulți se întreabă cine va repeta, cu atîta fol și operativitate, performanța lui ne-Eftică. Rămîne de văzut!

Eu sînt trimisul lui Mesia

Rămas văduv, pensionarul Petre Nicolită, originar dintr-un sat din nord Olteniei, s-a mutat la Craiova, unde și-a cumpărat o casă. Într-un timp relativ scurt, omul a avut un „noroc extraordinar”: s-a căsătorit. Dar nu oricine, cu o femeie de vîrsta lui, zicem, ci cu o tînră fermecătoare. Pînă aici, pe trîn că s-au mai văzut cazuri de astea, nimic anormal, nu așa? Nimic anormal nici în faptul că omul nostru avea o mare pasiune, pe cuitul. Dar, în timpul în care Petre Nicolită pleca la pescuit, tînrara sa se făcea un amor îndrăcit cu un băbat de seama ei. Veți spune că și asta este ceva, la urma-urmelor, normal. Așa este. Idila dintre cei doi se derulează în cele mai normale condiții. Dar, într-o noapte ploioasă — ce ție și noaptea astea ploioase! — soneria la usa „pes-arului amator” a sunat strident. În fapt soneria a sunat normal, ca orice sonerie, dar noi zicem că strident, ca să dăm o nuanță groază. Cei doi „îndrăgostiți” erau în preună. La usa, Petre Nicolită, a leocă și fără nici un poște. Avuse omul ghinion. Dar ghinionul, ca să zicem așa, de-abia de-acum începe. grabă, femeia și-a ascuns amantul într-un dulap vechi (conform unor prafici și tactici străvechi). De precizat că dulapul era mare, foarte mare. Tînrara femeie ținea acolo tot felul de lucruri. În acest spațiu, „îubărețu” dat peste o sticlă de țarie. În lipsă altceva mai bun de făcut, omul s-a pus să bea. A bătut zăvărn și s-a înbătut critic. Pierzîndu-și echilibrul, mantul a căzut și, în cădere, a trecut prin ușile dulapului ca un tanc, oprindu-se exact peste borcanele cu rînsale lui Petre Nicolită. Sotul, înseși speriat pînă peste poate, l-a întrebat ce hram poartă. Să zicem că și aici totul e mai mult decît normal banal. Răspunsul amantului, însă, putea intra într-o antologie a umorului: „Eu sînt trimisul lui Mesia. După un astfel de răspuns a urmat scandalul de rigoare. Pînă la urmă, în filmele americane, în care totul termină musai cu bine, cămășile se spălat în familie, tot la o sticlă de țarie, dar în trei.

Pamflet

De la economia de Obor, la economia de cămară

E adevărat că, datorită dezvoltării extraordinare a transporturilor aeriene, cele mai lungi drumuri au devenit foarte scurte. Astfel, dacă — să zicem — lei, la șapte și un sfert, cursa București-Singapore, după opt ceasuri de zbor ai ajuns la capătul călătoriei, adică la orice țară și un sfert după amiază. Întrebarea care se pune e: ce dracu să faci la trei și un sfert la Singapore? Ce să cauți acolo? Pentru cei mai mulți oameni universul e mărginit, într-o parte, de ceramul televiziunii, iar în cealaltă parte de cea mai apropiată piață. Conceptele trecerii la economia de piață n-au nici un înțeles dacă ei nu reușesc să înțeleagă mersul prețurilor în Piața Obor.

E o toamnă bogată. Cea mai bogată din toamnele sărace. În Obor găsești automobile rusești, mere iraniene cu 150 de lei kg., cafea din renumitul plantaj de cafea ale Vienei, clante de toate mărimile, pînă mare cu 50 de lei bucata, „Diplofes” pentru gîndă, muzică turcească și ultimul concert dat de Costel Necunoscutu și Gînetă din Ferentari la Călarăși, precum și un belșug de basarabeni. Pentru că există multă marfă, lumea cumpără numai cît îi trebuie. Am văzut cetățeni bine îmbrăcați care, la fel ca și cetățenii mai prost îmbrăcați, după ce și numărau de trei ori banii și și întorceau buzunarele pe dos, cumpărau o ceapă și un morcov mic sau alte combinații pentru realizarea unui prînz ușor: un cartof și doi ardei grași, un cartof și trei ardei stabi, un ardei mediu și doi cartofi, din care unul, categorie mai realizat decît celălalt. Fîlădă și pot perna, unii fac nebulii. Mai iau și o legătură de pătrunjel cu care, se știe, o gospodină cu experiență știe să schimbe gustul celei mai modeste mîncări. Să crapi, bunăoară, ciorbă de cartofi, tocană de cartofi, plăcintă de cartofi și compot de cartofi, dar să te ridici de la masă convins că ai în mînă ruladă haiducească la Intercontinental și chifteluțe pariziene, de la dejunurile politice ale lui Rațiu.

Un drum la Obor de faci, să fii optimist. Dacă stingis-

mul — cum a zis domnul Lenin — e boala copilăriei comunismului, pesimismul, defetismul, multipartitismul și — cum a arătat recent o anchetă specială în cîminele studențești din Iași — în bună măsură onanismul sînt convalescențe la construcția capitalismului.

Nu e potrivit să fii pesimist. Nici optimist nu e tocmai recomandabil să fii. E bine să-ți păstrezi echilibrul, să privești atent în jur și să-ți folosești mintea. Cîrculă tot felul de zvonuri. Economia de Obor te convinge că se evăghează a mult. Astfel, sînt semne clare că un kilogram de cartofi nu o să coste în ianuarie, mai mult de 500 de lei. Apoi, dacă nu s-a făcut griu, natura a avut grija să compenseze: se găsesc pe toate tarabele mîntii întregi de brean. Practic, prețul la brean nu a crescut decît de 6 ori, ceea ce, în comparație cu prețul la parizer, nu contează. În ianuarie, o să se vîndă parizer de brean cu preț adevărat conform legii cererii și ofertei. Basarabeni, recunoscîți pentru spiritul lor prospectiv, și au dat seama că lipsește laptele și cară în Obor jumătate din producția de lapte praf a fabricii din Chișinău. Singurul motiv de neînliniste îl constituie faptul că unii vînd și componente ale fabricii. Partea proastă e că vînd condiționat: nu poți să cumperi un pistol cu două încărcătoare, decît dacă plătești și un uscător de patru tone livrabil în piese sau vrac. Cu pistolul, înțeleg, rezolvi unele lucruri. Dar cu uscătorul ce faci?

Dat fiind optimismul meu de locuitor al zonei Obor și în strînsă legătură cu evoluția prețurilor la alimente în lunile reci, recomand — îndeosebi celor care au votat plenar F.D.S.N.-ul și pe domnul Miescu — o cîrtică de „Rețete economice pe timp de război”, tipărită în Capitală în anul 1943, toamna. Deschid la întimplare broșura și iată ce citeșc: „Morușă gătită economic. Fără morcovi”.

TUDOR OCTAVIAN

nici cu celălalt ochi". În Israel, lucrurile au decurs cum nu se poate mai rău. După prima operație nereușită, Cristina și mama sa au stat ceva timp în fața Ambasadei Române din Israel. După un articol apărut într-un ziar din Tel Aviv, cele două au fost preluate de dl. consul Mircea Mironenco, fost secretar de partid la Brașov, după care a fost operată a doua oară. Ulterior, dl. consul n-a mai fost de găsit. Pentru consult (al treilea), dr. Geora Treister a refuzat să o mai primească pe Cristina. Așa încât cele două au apelat la un spital de stat, „Hadassah”, unde au plătit trei consultații. În loc să fie cazate într-o instituție de stat specializată pe probleme de sănătate, cele două au locuit a mânăstirea din Ierusalim. În tot acest timp, au cheltuit 5.600 \$, pe care nu i-a decontat nimeni și au văzut în permanență chipul dnei dr. Riri Manor, renumită ca medic oftalmolog și care, după toate aparențele, lucrează și-n România. Datorită acestor înjurături (plecarea prin sistem de stat și tratarea în străinătate ca turist, nedecontarea cheltuielilor, supoziția că medicii care au operat-o pe Cristina ar face, de fapt, experiențe) întem înclinăți să credem că ceva necurat există în toată această teavură.

Am avut ocazia de a citi un articol

MARIA TIMUC ■

Zahăr alb și bani negri

● În județul Mureș, zahărul nu este un măr al discordiei între români și maghiari ● Departamentul Alimentatiei — Direcția generală pentru Orientarea Aprovizionării eliberează repartiții pentru 5.967,9 tone zahăr subvenționat ● Societatea comercială „ZAMUR” SA livrează peste repartiții, în județele Mureș și Maramureș, peste 500 de tone de zahăr ● S-a confiscat suma de 217.195.164 lei !

Zahărul este, după cum știe toată lumea, un produs de strictă necesitate pentru populație. Mai este pe lângă el și subvenționat de stat. Și așa bine merge treaba încât rațiile de zahăr se dau pe luna aprilie. Și, totuși, privatizații au din belșug, la un preț ce trece bineșor peste 200 de lei logramul. Pentru cafeaua noastră a de toate zilele nu putem să mergem în portul Constanța și să cumțăm tone de zahăr. Acolo se dau numai cu vaporul ! Ce se întâmplă cu zahărul produs de fabricile noastre ?

Guvernarea guvernanților post-revoluționari a decis că e musai să-și îndoaie aripa protecției peste cei săraci. Și vom vedea cât de bine au urât acest deziderat.

La data de 1 ianuarie 1992, societatea comercială „ZAMUR” SA din județul Mureș, avea un stoc de 7.222,3 tone de zahăr tos. În perioada 1 ianuarie — 30 septembrie 1992, fabrica a cauzat o cantitate de 81,6 tone de zahăr tos. Reiese un total de 8.913,9 tone existente în depozitele proprii. Departamentul Alimentatiei — Direcția pentru Orientarea Aprovizionării a eliberat repartiții pentru zahăr subvenționat pentru cantitatea de 5.967,9 tone, pentru perioada 1 ianuarie — 30 septembrie. Să nu fi fost fabrica producătoare că mai are depozite încă 2.946 tone ? Ne cam doim de faptul acesta. Planul lor îndrăgostit de simplu : să vândă zahărul subvenționat la diverși particulari, iar câștigul din diferența de preț să-l împartă între ei. Că așa se face oamenii oameni ! Nu ? Tot în pe-

intr-o revistă din Israel, în care dna Riri Manor își lauda rezultatele, dându-l exemplu pe dl. Ion Mara, operat în Israel în anul 1990. Contrar afirmațiilor publice făcute de dna Manor, precizăm că dl. Mara a trecut prin aceleași dificultăți prin care au trecut și cele două femei și că starea de sănătate domniei sale este cu totul deteriorată. (Tot dl. Mara susține că deține o listă cu alte câteva zeci de persoane aflate în această situație).

Deși stau de mai bine de o lună (23 septembrie a.c.) în fața Ministerului Sănătății, pentru a li se deconta cheltuielile făcute în străinătate, Cristina și mama sa au auzit doar răspunsuri fugitive și fără importanță. Dna Ierhan, director al Departamentului Relații Internaționale, le-a răspuns : „N-am să vă dau nimic. Eu fac ce vreau cu banii statului”, iar dl. secretar de stat Iacob, una dintre puterile persoane rămase în funcție de pe vremea lui Ceaușescu, a tratat problema cu tăcere. În fiecare dimineață, toți demnitarii, inclusiv dl. ministru Mircea Măiorescu, procedează la fel. Este, într-adevăr, un mod interesant de a conduce un minister și de a răspunde de probleme de sănătate.

Cine dă în cap privatizării

SOCIAL

Din nou planificare centralizată

Ultima noutate în materie de funcționare a economiei de piață liberă este... repartitia planificată, centralizată a motorinei, ce se face, la ora actuală, pe județe, ținându-se seama de reglementări speciale, prioritare pentru agricultură, construcții și transporturi.

Repartițiile sînt eliberate pe bază de declarație de către Societatea Comercială PECO S.A. și onorate de societățile județene de profil. Cantitățile respective se livrează la prețuri mai mici unităților din aceste domenii. Nu tuturor, însă. Iată, de pildă, Filiala A.C.R. Vrancea ajunge la 70 de lei kilometrul

de depănare. O remorcă din Vrancea la București a unui autoturism ajunge la incredibila sumă de 28.000 lei, mai mare decît salariul mediu pe țară.

Societățile particulare ce au ca obiect de activitate turismul sînt puse, la rîndul lor, în situația de a se aproviziona direct de la porțile rafinării (cu peșcheșul de rigoare), ceea ce presupune plata transportului, amenajarea unor micro-depozite, paza acestora etc.

Tot acest lanț, declanșat de vechia noastră „dragoste” — planificarea și repartitia — dă în cap fenomenului privatizării.

Masă gratuită, zilnic, pentru 400 de oameni săraci

Firma SC BERNARD IMPEX SRL FOCSANI, condusă de către Dl. Marian Ulrich, profilată pe industrie hotelieră și alimentară, este nu numai una dintre cele mai prospere din orașul de pe Milcov, ci și extrem de generoasă. Zilnic, pentru cei aproape 100 de salariați se asigură gratuit masa de prînz, calitatea acesteia fiind similară cu aceea oferită la cunoscutul restaurant „Căprioara” din Crîngul Petrești.

Pentru că veniturile firmei sînt cele scontate domnului Marian Ulrich a avut inițiativa de a propune municipalității focșanene, încă de acum șase luni, organizarea unei cantine pentru săraci, care să ofere acestora gratuit masa pentru 400 de persoane.

Firma dispune nu numai de cele necesare preparării meniurilor, ci și de condițiile excepționale privind transportul, în condiții igienice, a mîncării de la restaurantul „Că-

prioara” la localul din Focșani, ce ar fi trebuit stabilit, de comun acord, cu municipalitatea și serviciul de asigurări sociale.

Singura condiție pusă de firmă este aceea de a i se permite să-și facă reclamă în zona stației PECO din Focșani Nord, prin panouri luminoase, precum și deschiderea unui snack bar (fără băuturi alcoolice !), care să ofere turiștilor gustări, ceaiuri, cafele sau răcoritoare, precum și servicii de asistență tehnică imediată pentru autoturisme.

Toate acestea nu au fost acceptate (încă ?!) de către municipalitate, deși pe șoseaua E 20, și nici în altă parte, nu există nici o reclamă privind hotelurile, restaurantele, muzeele, celelalte obiective de interes public din oraș.

Și, în felul acesta, zilnic, la Focșani, 400 de oameni săraci mîncă mai puțin, sau de loc...

FLORIN MUSCALU ■

Alte vești proaste din Suceava

Ruși... lacrimogeni

Zgomotoși și insalubri, rușii vin, de regulă, la Suceava pe post de bîșnițari și preocupate. Dar iată că unul dintre ei devin ofensivi, cum îi stă bine oricărui rus care se respectă. Doi dintre ei au agresat, într-o recentă noapte, un tînăr (Badiu Cristi) ce se afla la toaleta barului „Central”, folosind un spray lacrimogen. La intervenția detectivilor particulari ai complexului hotelier, indivizii ruși au fost imobilizați și deferiți justiției. Asupra lor s-au găsit valori furate totalizînd jumătate de milion de lei.

În 7 luni de la alegeri, 7 comune fără primar

După 7 luni de la alegerile locale, în 7 comune din județul Suceava se consemnează demisia primarului : Calafindești (Traian Lazurec, independent), Marginea (Irimie Gheorghe, P.N.L.), Musenița (Ioan Diacon, FSN), Mânăstirea Humorului (Vasile Bubușan, independent), Cornu Luncii (Petre Vultur, P.N.L.), Vulturești (Mihai Ungureanu, C.D.) și Dărmănești (Mihai Pitic, FSN). Motivele sînt... pestrițe.

Se dărîmă structurile !

Nu vă bucurați, e vorba de structurile construcțiilor... (!)

Deveniți „orășeni” printr-un mai vechi decret prezidențial, oamenii bătăturilor se întrec prin a dărîma pereții locuințelor din bloc, ignorînd concepția arhitecților și, implicit, puterea de rezistență a construcțiilor. Nu e de mirare, deci, că în cartierul „Obcinelor” (bl. F 10, sc. B), de pildă, au început să cadă scările, iar în alte părți, prin crăpăturile din plafoane și pereți, pot intra pînă și iepurii.

„Ferește-ne, Doamne, de un alt seism” —, spun sucevenii.

Hoți de telefoane, măturători de stradă

Actele de vandalism ale golănimii sucevene au un larg și nuanțat spațiu de cuprindere. Printre altele, se operează, cu un singur demn de o cauză mai dreaptă, la distrugerea telefoanelor publice. Operații care lucrează total nestingheriți în acest jaf sînt măturătorii de stradă. Din programul poliției a dispărut rondul de noapte ?

CONSTANTIN ȘTEFURIUC ■

Ţenii Români înghesuie să se întorească ? Pare ! Căci nu a Agenția trimonială, n s-ar crede, ulătură, zahăr.

Ce are de spus ministrul agriculturii?

În urma anchetei noastre despre Liceul agricol din Marghita, județul Bihor, ne-au parvenit la redacție multe scrisori, în care se face vorbire, deslușit, despre prezentul și viitorul acestor licee mecanice și agricole, despre soarta lor. Nu e mai puțin adevărat că atât dascălii, cât și inginerii care predau efectiv la aceste unități școlare de profil se plâng că aceste licee de viitor sînt lăsate în seama nimănui, ca niște copii orfani.

Specialiștii acuză atât Ministerul Învățămîntului și Științei cât și Ministerul Agriculturii că își pasează sarcinile unul altuia, iar liceele agricole și mecanice rămîn precum copiii cu mai multe moașe. Alte critici, virulente, se îndreaptă împotriva dnei **Constanța Ionescu**, din cadrul Ministerului Agriculturii, care, așa cum afirmă cei cunosători în materie, nu-și merită locul și nici rostul nu și-l justifică, în cadrul mai sus-amintitului minister.

Intrucît cele două ministere nu ne-au trimis pînă la această înaintată oră răspunsuri oficiale cu privire la numirea abuzivă a directorului Floarea Tomuța la mai sus-amintitul liceu din Marghita, la îngerinteles fostului deputat PRM Gheorghe Lupău în treburile școlii, poate o vor face acum și vor lua și măsurile

ce se impun. Are și răbdarea noastră limitele ei umane.

Stelian Dumitrache (str. L. Caragiale nr. 22 A, Roșiori de Vede, județul Teleorman): Am citit „povestea vieții” dvs de specialist care și-a îmbrățișat cu dragoste meseria, în ciuda multor piedici care v-au fost puse. În adevăr, situația dvs se aseamănă în multe privințe cu aceea descrisă în cazul nostru, în revistă. Dacă timpul și spațiul ne vor permite, vom reveni asupra scrisorii dvs și chiar a „poveștii” vieții dvs. În orice caz, nu ar fi rău să reveniți cu noi amănunte, relevante din perspectiva nou creată. Ne-ar interesa, de pildă, observațiile dvs. despre felul cum vedeți că se va așeza învățămîntul agricol, conform noilor cerințe, conform situației din teren a proprietății țăranilor.

Prof. ing. Apostol Nicolae (str. Unirii, bl. 11, ap. 21) Buzău: Referitor la activitatea defectuoasă pe linie de învățămînt din cadrul Ministerului Agriculturii, să știți că am primit zece de scrisori de la specialiști și nespecialiști. Cele 180 de școli din rețeaua amintitelor ministere (al învățămîntului și al agriculturii) merită, realmente, un sprijin, ceva mai substanțial din partea ministerelor și, de ce nu?, chiar a trimbatului partid agrarian

(PDAR)!

Un personaj șters, anodin și anonim, precum este dna **Constanța Ionescu**, responsabilă cu învățămîntul în cadrul Ministerului Agriculturii, persoană care nu posedă grad didactic, care nu a predat efectiv ore la clasă în rețeaua acestor școli de profil, care nu a constituit nici măcar un modest exemplu pentru specialiștii din aceste școli de viitor, nu-și merită locul și nu-și justifică nici rostul, așa cum aminteam, în cadrul unui astfel de minister, cu o astfel de greutate în pregătirea specialiștilor și în viitorul agriculturii noastre. Prea s-au schimbat toate și nimic în concepția unora cu vechi state de funcțiuni, aflați în direcția și conducerea celor două ministere. Prea lucrează cu incetinitorul. Am fi curioși să aflăm care este viitorul acestor școli cu profil mecanic și agricol, care este „implementarea” conducerilor celor două ministere în rezolvarea spinoasei probleme a apartenenței acestor licee la două ministere și, practic, la nici unul. Se aruncă răspunderea dintr-o grădină ministerială în alta, iar condițiile de învățatură și de cazare ale elevilor din aceste școli sînt aproape primitive. Sîntem, așadar, pe recepție.

DORIN SALAJAN

Scrisoarea săptămînii

DOAMNE, ÎNDURĂ-TE DE BĂTRÎNI!

Ne-am da la cineva să ne întrețină că nu mai putem

Am o plîngere și vă rog a mi-o trimite la cei care conduc destinele țării. Sîntem două surori bolnave, fără nici un ajutor, cu pensie de nimica, din care ne luăm pe săptămînă de 700 de lei medicamente. Am lucrat 50 ani de pămînt, dacă or fi fost 50, căci cred că nu l-au măsurat ca lumea, de pe care am adus o trăsură de porumb. A răsărit rar și aproape jumătate l-au mîncat mistreții. 90 de ani au rămas nelucrați. Nu am avut cum a-l lucra, nici bani cu ce. Am cerut de la copii, iar ei au zis că nu au. Ginerile a plecat în Ungaria mai cu un vagabond după el și a luat bani cu împrumut, și a venit fără nimic. Nouă ne-a luat toți banii din casă, ne-a furat tot ce am muncit.

Nu știm ce să mai facem. Ne-am da la cineva să ne întrețină că nu mai putem, dar nu știm ce lege e acum că nu te poți da la nimeni să te întrețină fiindcă ai copii. Dar cine s-ar da altuia dacă ar fi copiii buni? Cît am necăjit a crește și o nepoțică. Așa bolnavă cum sînt am crescut-o și am îmbrăcat-o, dar nu să avem ceva decît să necăjim să o creștem. Cît am făcut pentru fiică și nepoată și nu dau nimic pe noi. La ce pot să mă mai aștept eu, care nopți n-am dormit și le-am gri-

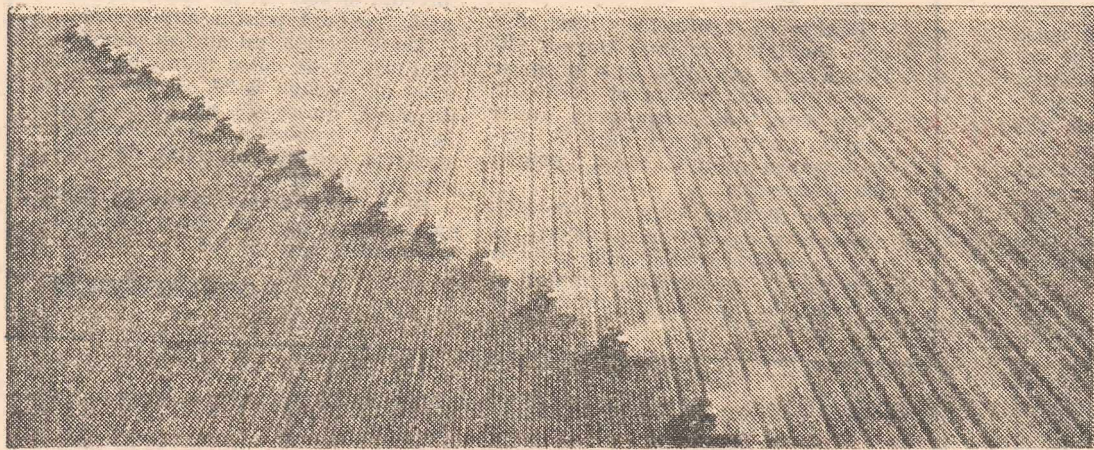
jit? Ce lege este aceasta? Noi am ascultat părinții, nu i-am furat, nu i-am mințit. Am crescut în frica de Dumnezeu. Acum nu mai au rușine, nici frică de nimeni.

S-a scumpit motorina încît nu mai putem să lucrăm. O trăsură să aduci din cîmp te costă 1000 de lei. Mai vine a plăti și impozit. Nu te întreabă nimeni ce faci și cu ce. Mistreții fac pagube mari. Sînt mulți care n-au luat nimic din cauza lor. S-au ales cu cheltuiala și cu munca. Nu prea seamănă oamenii nici griu că și pe ăla îl mîncă și cu afița scumpete cel ce nu are bani, nu are cu ce să lucreze, mai ales cei bătrîni și bolnavi. Rămîne pămîntul nelucrat. Am zis să ne are și nouă măcar o bucată și au zis că nu au motorină. De unde să luăm atîția bani să dăm pe motorină, și nici nu se găsește.

Rog să mi se răspundă ce-i de făcut, căci cei ce scumpesc viața nu se gîndesc la cei slabi și bolnavi. Ei pot să moară, așa cum a zis un fost primar: „Mori, dacă nu poți să mai lucrezi”. Haine de iarnă nu sînt, iar ghetele-s atît de scumpe! Aștept răspuns.

Flucaș Elena, sat Seliște, nr. 91, com. Petriș, jud. Arad

Nu e un trucaj

Asemenea ogoare există, dar nu la noi, ci în Statele Unite.

POȘTA REDACȚIEI

OCTAVIAN I. POPESCU — București, str. Sebastian, nr. 29, bl. S-7, ap. 149, et. 7, sc. 1: Este foarte adevărat că am ajutat multă lume și vom încerca să facem la fel și pentru dvs. Pentru aceasta vă rugăm să ne povestiți în amănunt despre necazul pe care îl aveți. Dacă va fi cazul, vom merge să cercetăm și dosarele la care ne trimiteți. De asemenea, așteptăm lămuriri în legătură cu furtul a cărui victimă ați fost.

SILVIA HOLOTIUC — Vaslui, str. Hușului, bl. 164, ap. 10: Greșii crezînd că am fi stăpîniți de resentimente. Ne sînt dragi toți locuitorii acestei țări, fie ei moldoveni, ardeleni sau de alte naționalități. Medicamentele pe care le-am avut la redacție, s-au epuizat. Oricum nu erau prielnice bolilor de care suferiți. Dacă ne veți acorda o leacă de răgaz, vom solicita

părerea unor medici pentru a vă putea da răspunsul pe care îl așteptați.

CEZAR GH. POPA — Drobeta Turnu-Severin, str. Calomfirescu, nr. 159, Bl. 9 S, sc. 7, et. 2, ap. 5, jud. Mehedinți: O regulă elementară de politețe ne îndeamnă să vă spunem: Încințați de cunoștință. Dincolo de circumstanțe vă declarăm că incințarea ar fi și mai mare dacă ne-ați trimite câteva materiale în care să relatați fapte cunoscute de dvs., necazuri ale oamenilor. Nu vă putem înzestra cu „un act oficial care deschide anumite porți.” Pentru aceasta ar trebui să fiți angajatul revistei.

MILENTIE ZOICA — satul Avram Iancu nr. 170, com. Virfurile, jud. Arad: Unitatea Militară 02405 mai are de rezolvat un număr impresionant de solicitări. PUTEAM să vă ajutăm doar în momentul în care reveniți cu o scrisoare în care prezentați date complete despre dvs.: data și locul nașterii, în ce perioadă ați participat la război, din ce regiment ați făcut parte etc.

AUREL ANGHELESCU — Botoșani, Alea Azurului, nr. 6, bl. A 3, sc. A, et. 3, ap. 7: Regretăm dar nu vă putem da un răspuns favorabil. Medicamentele pe care le-am avut nu erau compatibile bolii de care suferă fiul dvs.

ELENA GRECESCU

Colegii de la Flacăra sînt alături de Maria Bărbulescu, în momentele grele pricinuite de decesul mamei sale.

CURIER JURIDIC

Cartea de identitate a autovehiculului

În ianuarie 1993, urmează să intre în vigoare Hotărîrea Guvernului nr. 610 din 30 septembrie 1992, privind cartea de identitate a vehiculului. Pînă atunci, Ministerul de Interne, Ministerul Economiei și Finanțelor și Ministerul Transporturilor vor elabora instrucțiunile de aplicare a acesteia.

Potrivit noii reglementări, cartea de identitate a vehiculului este documentul care atestă, pentru persoana care o deține, dreptul de proprietate asupra vehiculului.

Cartea de identitate a vehiculului conține date despre vehicul și persoanele pe numele cărora acesta a fost înmatriculat succesiv.

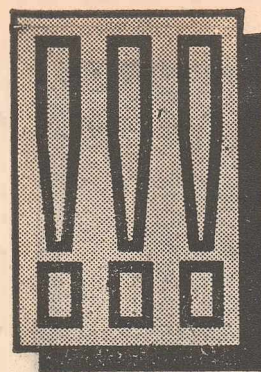
Datele despre vehicul se înscriu de către Registrul Auto Român și, după caz, de producătorul vehiculului sau reprezentantul autorizat al acestuia, pe baza omologării de tip sau individuale pentru circulație.

Datele despre deținător se înscriu de către organul de poliție care efectuează înmatricularea, pe baza dovezii că acesta a achitat taxele cuvenite statului și că vehiculul este asigurat.

La înstrăinarea vehiculului, deținătorul acestuia va transmite dobînditorului cartea de identitate a vehiculului.

Se exceptează de la dispozițiile prezentei hotărîri vehiculele aparținînd Ministerului Apărării Naționale.

CORNELIU OLTEANU

Terorizat, medicul legist din cazul „Frumușanu” fuge în Occident

După cum bine se știe, cu ocazia ultimei mineriade din 25-27 septembrie '91, doi oameni nevinovați au fost împușcați: Aurica Crăiniceanu și studentul Andrei Frumușanu. Imediat după tragicele evenimente, în presa autohtonă s-a tot vehiculat ideea conform căreia ar fi fost vorba, pur și simplu, de două decese accidentale. Că ar fi fost „loviti” din întâmplare de niște grenade lacrimogene rătăcite prin mulțime. Cu alte cuvinte, că nu ar fi fost vorba de două crime săvârșite cu premeditare. Cel care a avut „tupeul” să schimbe cu 180 de grade această supoziție a fost medicul-legist Gheorghe Iscriu

Domnul Iscriu a avut „ghinionul” ca nu cu mult înainte de cataclismul numit „mineriadă” să fie trimis la IML — București pentru specializare. Astfel, i-au „căzut” pe mină trupurile neînsufleteite ale celor doi tineri uciși în Piața Victoriei. Atât domnia-sa, cât și ceilalți doi medici care au participat la autopsie au tras concluzii cât se poate de clare și, se pare, cât se poate de incomode pentru fosta și actuala Putere. Așadar, corpul solid cu care au fost uciși cei doi tineri nu era o banală grenadă lacrimogenă, ci motorușul unei rachete de semnalizare luminoasă. O asemenea rachetă, folosită cu tot cu dispozitivul luminos, nu poate fi mortală. Asasinul, însă, a decuplat acest dispozitiv, tocmai pentru ca efectul să fie distrugător. Aceasta l-a determinat pe dl. Iscriu să concluzioneze cazul, trecând în dreptul rubricii „cauzele morții”: „omucidere prin împușcare cu proiectil neconvențional”. Moartea lui Andrei

Frumușanu s-a datorat unei „plăgi penetrante toracale cu mari distrugerii de parenchim pulmonar, produse prin acțiunea unui proiectil neconvențional, care a avut o direcție de trageră dinainte-înapoi și de jos în sus și care a acționat în limitele factorilor secundari ai împușcării”. Pe aceeași foaie de observație sunt menționate și leziunile interne ale victimei: „căi respiratorii superioare cu mucoasă violaceo-acoerită cu depozit cenușiu negricios, bronhia lobală dreaptă superioară prezintă o ruptură ce comunică cu canalul plăgii din plămînu drept. Plămînu drept, de culoare roșie negricioasă, prezentînd o ruptură profundă pînă la hil, cu margini negricioase, anfractuoase, unde se află un proiectil neconvențional cilindric, lung de 4,5 cm și gros de 2,5 cm”. Mai pe scurt, plămînu victimei a fost făcut zob. Șansele de supraviețuire în urma impactului cu un asemenea proiectil sînt aproape nule. Greu de crezut că cel

care a tras nu știa acest lucru. Și chiar dacă n-ar fi știut, n-ar fi repetat „greșeala” după zece minute, împușcînd-o și pe Aurica Crăiniceanu.

O altă concluzie care ne determină să credem că a fost vorba de o crimă cu premeditare este următoarea: „Examenle de laborator au reperat prezența factorilor secundari ai împușcării, ceea ce pledează pentru o trageră în limita razei de acțiune a acestora”. Mai explicit, proiectilul poate fi mortal doar pe o rază de aproximativ 80 de metri. Deci trăgătorul se afla la o distanță mai mică față de victimă. Să fie din nou vorba de o necunoaștere a „performanțelor” acestui soi de proiectil? Cu siguranță, nu.

„Fă ceva ca să salvezi familia”

Așadar, toate aceste lucruri care dovedesc că a fost vorba de omucidere cu premeditare, au fost dezvăluite de dl. Iscriu, în urma autopsierii celor două cadavre. Asta a văzut, asta a scris. Nu știa domnia-sa la acea vreme că această conștiințiozitate ar putea să-l coste viața.

La numai cîteva zile după încheierea misiunii sale în cazul Frumușanu, dl. Iscriu a început să primească repetate apeluri telefonice, la domiciliul său din Roșiori de Vede, în care era avertizat că dacă

nu-și ține gura va muri. Într-una din seri, cînd se întorcea acasă, de mină cu cei doi copii ai săi, a fost ținta unui „accident” rutier. O Dacie, al cărei număr nu l-a putut distinge, a urcat pur și simplu pe trotuar, încercînd să-l proiecteze într-un zid. Mașina avea farurile aprinse pe faza mare. Ca prin minune, tatăl a reușit să-i smucească pe cei doi copii, cel mare fiind însă acroșat de capota mașinii care apoi a demarat în trombă. Copilul a suferit un traumatism cranian. Cazul a fost preluat de Liga Apărării Drepturilor Omului, care, la rîndul ei, l-a transmis organizațiilor internaționale. De

menționat faptul că dl. Iscriu a mai fost agresat, cu ocazia mineriadei din 13-15 iunie '90. Amenințările telefonice au continuat zile în șir. Domnia-sa cere insistențelor celor din LADO să păstreze o discreție absolută în privința cazului său. Soția îl roagă disperată să facă ceva pentru a-și salva familia.

Terorizat, dl. Iscriu se hotărăște să plece din țară. Își face formele necesare și, împreună cu familia, pleacă în Austria. Deși a scris rudelor din țară, nimeni nu știe adresa pe care o are. Nici acolo teama nu l-a părăsit.

CATĂLIN APOSTOL

Afaceri cu materiale de construcții

Dau și eu cui cere, fără acte

● Se fură în timp ce paznicul se ascunde în gheretă, de frică

Pe data de 22.06.1992, în zona Vadu Nou (Șos. Ferentari), un echipaj de poliție (direcția circulație) a oprit un camion care transporta 4 t de fier. Fără acte. Fierul urma să fie vîndut unor persoane necunoscute. Au fost arestați trei din cei care se aflau în mașină: **Corneliu Radu**, șofer la autobaza Zețari, **I. Șerban**, șoferul mașinii surprinse în flagrant, **Sima**, muncitor la baza Zețari. Cel de-al patrulea pasager, **Victor Preda**, cu antecedente penale, angajatul aceleiași baze, a fost eliberat, întrucît a declarat că a fost luat din drum; deci, pasager de ocazie. În realitate, **Victor Preda** a fost autorul aranjamentului, autorul moral al furtului de fier. A doua zi (23.06.1992) poliția a mai arestat două persoane: **Gheorghe Marin**, portarul bazei Zețari și pe macaragiul care a încărcat fierul, **Ștefan**. Între timp, unii au fost eliberați provizoriu, alții au rămas în stare de arest la Circa 18 Poliție.

După apariția unui articol publicat în unul din numerele anterioare ale revistei noastre, am fost sesizați de către dna Radu (soția șoferului Radu Corneliu, arestat pentru infracțiunea de furt din autoturism public), cum că pentru cele 4 t de fier găsite în camionul pirat nu există niciunde facturi și că acesta provine de la o bază (fostul ACM 5) în curs de lichidare.

Ne-am deplasat la Dumitru Petrescu, adresa bazei cu pricina, și am conversat prietenește cu portarul, angajat doar de trei săptămîni. „Am auzit că se va vinde totul de aici unui particular”, declară portarul. Probabil acesta este motivul pentru care la această bază nu există nici o condică în care să se speci-

fice dacă a intrat sau a ieșit vreo mașină, dacă s-au luat materiale sau nu. De asemenea, nu există o condică de procese verbale. Portarul a afirmat că este verificat de un domn care se numește Preda, că, cităm: „Dau și eu materiale cui îmi cere. Dl. Preda trimite vorba și eu îi las pe cei care vin să-și ia materialele de care au nevoie”. Aceste materiale ies, așadar, din bază fără actesau cu un bon de mină fără valabilitate. Iată o întrebare la care trebuie să răspundă poliția: Erau cele 4 t de fier aduse de la Dumitru Petrescu la Zețari cu acordul șefilor? Există documente care să dovedească faptul că fierul a existat undeva? Nu atît mărturia portarului este importantă, cît faptul că de la

această bază plasată în cîmp se poate lua, în timp ce paznicul se ascunde în gheretă sa, de frică să nu i se întâmple ceva ca-n filmele de groază. Dar, după informațiile noastre, din aceste afaceri, partea leului a revenit și celor surprinși și celor rămași, deocamdată, în umbră.

După vizita la baza părăsită (și de oameni și de Dumnezeu), am pornit spre baza Zețari. Eram informați că, nu de mult, fostul portar, **Gheorghe Marin**, pentru a demonstra șefilor că se poate fura chiar și-n prezența detectivilor, pătrunsese în incinta bazei pregătînd să spargă lacătul de la magazia șefului de echipă, **Mihai Duman**. Tentativa de compromitere a fost nereușită, întrucît dl. Beserman l-a prins pe **Gheorghe Marin** în fapt și a consimțat într-un proces verbal. Mare ne-a fost surpriza cînd detectivul de la poartă ne-a prezentat un ordin al directorului de la „ETLAS” S.R.L., dl. Bucșă. Printre altele se preciza că nimeni nu mai poate avea acces la condica proceselor verbale decît cu acordul dlui Bucșă sau al dlui Ciobanu. Ordinul era datat 22.09.1992, imediat după apariția articolului nostru. Cum la numărul de telefon pe care ni l-a furnizat detectivul n-a răspuns nimeni, n-am putut vedea procesul verbal care ne interesa. În schimb, am avut o revelație datorită prezenței neîntîrziată a lui **Gheorghe**

Marin la poartă. Împreună cu dna Radu ne aflam în curtea familiei Coman, pentru a pune cîteva întrebări care ne interesau. Cu această ocazie, **Gheorghe Marin** a ținut să-i comunice dlui Coman că este țigan și că țiganii se pricep să se scoată din belele unii pe alții, că n-ar fi indicat să ne dea informații referitoare la afacerile care s-au făcut la bază. Evident, aceste dulci amenințări au produs panică, fapt care ne-a determinat să luăm legătura (telefonică), cu dl. maior Șerban, comandant la Circa 18 Poliție. Foarte prompt și cooperant, domnia sa a trimis imediat doi oameni la baza Zețari. De data aceasta, **Gheorghe Marin** ne-a acuzat cum că am ținut morțiș să-l înfundăm, că domnia sa a fost eliberat provizoriu și acuzat de „neglijență în serviciu”. Chipurile, atunci cînd cele 4 t de fier au fost scoase din bază, fostul portar dăduse o fugă pînă acasă. Argumentul este cu atît mai pueril, cu cît 4 t de fier nu se încarcă în cinci minute. Totodată a recunoscut că a fost prins de către detectivi în bază după ce sîrșise gardul chiar prin dreptul cîmii-

tinului. Se știe că pe acolo s-au produs marile furturi, știa și fostul portar și totuși a intrat să-și ia o cazăma, fiindcă avea un mort în familie. Noi am zice doamne ferește de așa ceva!

În rest lucrurile au început să se mai așeze. Telefonul în derivație se află în cabina portarului (lucru care pînă nu de mult se întîmpla foarte rar). dl. **Mihai Duman** a devenit mai prietenos și înțelegător: geamgiul nu-l mai îmbată pe gestionarul de la materiale, iar dl. **Sorin Olteanu** și dl. plutonier **Ghețu** se ocupă de sesizarea făcută de noi în numărul din 16 septembrie. Lucru care nu poate decît să ne bucure și să demonstreze că nu toți polițiștii sînt la fel. Rămîne ca, în continuare, poliția să facă o anchetă corectă (în special, serviciul economic), o anchetă care să aducă în fața instanței pe cei vinovați.

MARIA TIMUC

NOTA. Mulțumim dlui maior Șerban pentru sprijinul acordat în ziua de 5 octombrie, cînd eram așteptați în Ferentari de anumiți domni colorați.

Cine poate fură cu căruța, cine se descurcă fură cu etajul.

SĂNĂTATE

SCUMPIREA
COMBUSTIBILILOR
PARALIZEAZĂ
SISTEMUL MEDICAL

Dintr-o discuție recentă cu dl dr Andrei Firică, directorul Direcției Sanitare a Municipiului București, am aflat că mult așteptata lege sanitară va apărea în curând, într-o formă finală. Printre multe lucruri noi și bune pe care le aduce, se face referire specială la fenomenul de eutanazie, frecvent întâlnit în Occident și-n întreaga lume. Dl Firică a subliniat, de asemenea, referitor la hotărârea Guvernului Stoilă privind scumpirea carburanților, că este una prăpăstie, care afectează în mod special sistemul sanitar din România. „Până acum a mai fost ce a fost, dar în aceste condiții cred că sistemul medical va suferi un «seism» de lungă durată și multe din «construcțiile» actuale se vor dărâma sau vor deveni impropii de folosit. Situația devine atât de gravă

încît nu văd ce soluții ne-ar trebui pentru a o depăși”. De la Ministerul Sănătății, dl Ion Mogildea, directorul Direcției Sinteze, Informatică, Privatizare și Știință, ne-a spus că una dintre soluții ar fi privatizarea 90%. În acest sens, domnia sa ne-a prezentat „Raportul MS asupra stadiului reformei”. Astfel, statisticile spun că s-au dat circa 18 000 avize pentru privatizare, 1500 de avize pentru cabinetele particulare și 700 de avize care au ca obiect activitățile sociale cu răspundere limitată cu prestații directe sau tangente în sectorul medical. Totuși, dl Mogildea recunoaște că între numărul de avize eliberate și unitățile medicale care funcționează există anumite discrepanțe.

MARIA TIMUC

PIESE DE SCHIMB PENTRU ORGANISMUL UMAN

Tehnologia avansată a secolului nostru, a făcut posibilă înlocuirea anumitor organe prin grefe sau implanturi de organe artificiale, numite și bio-organe. La un recent colocviu medical internațional, ținut la Paris, cu tema „Omul reparat”, s-a ajuns la părerea unanimă că, în viitoarele decenii, o operație din două va fi o greșă sau un implant de proteze. Cercetătorii și chirurgii, fac eforturi pentru a realiza organe artificiale, astăzi existînd aproximativ 15 bio-organe ce pot fi implantate în corpul omului. Între acestea: inimă artificială, cristalin, ureche, piele (artificială), proteze de șold, artere, vene etc.

O inimă artificială ce poate înlocui un cord bolnav a fost realizată în premieră mondială de echipa condusă

de prof. Loisan de la spitalul „Henri Mondor” din Creteil. Aparatul, introdus în locul inimii biologice, îi permite pacientului să aștepte inima ce urmează a fi greșă, de îndată ce se va găsi donatorul.

Și în oftalmologie s-au obținut progrese remarcabile. Se înlocuiește cristalinul cataractat cu cristalinuri artificiale, determinînd persoanele operate, în majoritate vîrstnici, să-și recapete vederea. Cercetări actuale urmăresc realizarea de retine și cornee artificiale.

Urechea. Și surzii totali pot spera să audă, datorită urechii artificiale. Este vorba de un mic dispozitiv care să stimuleze nervul auditiv printr-o cutiută miniaturală (un emițător radio) plasat în buzunar și conectat cu un micro-receptor implantat sub pielea capului.

Sîngele artificial, fabricat pe bază de soluții de hemoglobină sau de molecule sintetice derivate din petrol, poate fi utilizat în cazul unei necesități absolute a organismului uman.

Protezele genunchiului și a șoldului, foarte ușoare, dar foarte rezistente, ceea ce permite și operarea unor

persoane tinere (în special sportivi). Între materiile noi descoperite și care sînt utilizate și la repararea oaselor, se numără și Coralul, mai ales în cazul unor fracturi multiple. Celulele osoase se greșă și se obține un os nou, rezistent și care nu mai prezintă dificultăți nici în reconstruirea ligamentelor care mențin în loc oasele și articulațiile.

Ficat artificial. Realizat și el pentru ca bolnavul să supraviețuiască pînă cînd se va procura un organ biologic din partea unui donator.

Pancreasul artificial. Este vorba de amplasarea în organism a „insulelor Langerhans”, fragmente minuscule incluse în niște bășicuțe de plastic, care secretă insulină, și, totodată, sînt capabile să respingă corpurile străine.

Reînființarea internatului în medicină și farmacie

În scopul asigurării pregătirii practice necesare formării unor specialiști de vîrf în domeniul medical și farmaceutic, prin Hotărîrea Guvernului nr. 576 din 22 septembrie 1992, se reînființează, pentru absolvenții cu diplomă al universităților de medicină și farmacie, instituția internatului cu durată de 2 ani.

Numărul locurilor de internat pentru promoția de absolvenți 1992 se fixează la 200, repartizate pe grupe de specialități — medicale, chirurgicale, preclinice, stomatologice, farmacie — și centre universitare — București, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara, Tîrgu-Mureș, Craiova.

Occuparea locurilor de internat se va face prin concurs, organizat de Ministerul Sănătății, în prima decadă a lunii noiembrie.

Medicii și farmaciștii interni vor efectua 4 stagii cu durată de 6 luni fiecare, în clinici medicale universitare și centre de cercetare științifică medicală, în funcție de grupa de specialitate pentru care au optat.

Ministerul Sănătății va elabora regulamentul de organizare a internatului.

Începînd cu promoția 1992, absolvenții universităților de medicină și farmacie, care nu au devenit interni prin concurs, vor efectua un stagiul practic cu durată de un an, în unitățile sanitare în care sînt repartizați în calitate de stagiați, în limita posturilor vacante. Reparti-

zarea absolvenților se va fixa în ordinea mediei de absolvire.

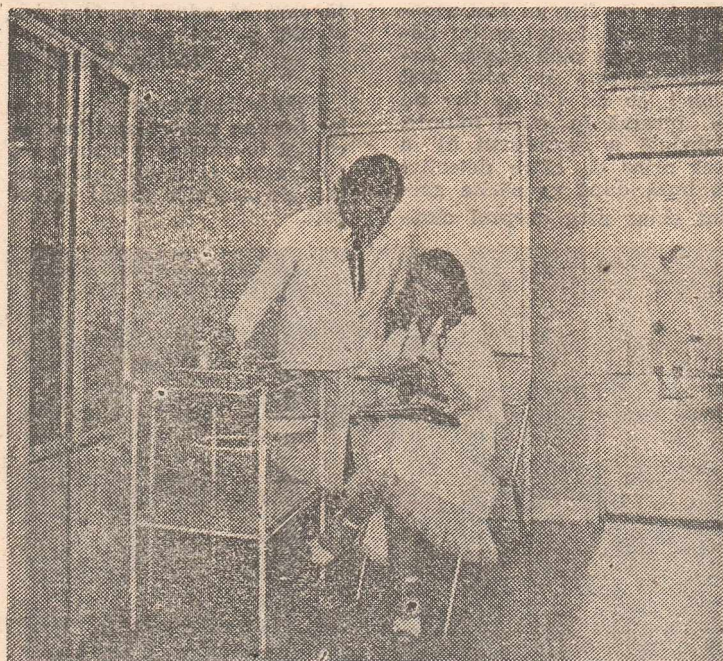
Locurile pentru efectuarea stagiaturii se stabilesc de Ministerul Sănătății.

Internatul cu durată de 2 ani și stagiatura cu durată de un an constituie vechime în muncă sanitară, medicii și farmaciștii care le efectuează beneficiind de toate drepturile și obligațiile recunoscute prin lege salariaților din instituțiile publice.

După efectuarea unui an de stagiatură sau de internat, ca și după efectuarea integrală a internatului, medicii și farmaciștii pot desfășura practică privată sau se pot prezenta la orice fel de concurs.

CORNELIU OLTEANU

Medicamentul „Elcohep” se vinde în pungi sigilate

Sînt aproape zece ani de cînd, la Oradea, doi medici au descoperit o familie de plante cu virtuți de excep-

ție în tratamentul bolilor hepato-biliare. Cercetările au dus la obținerea unui medicament brevetat în 8 țări ale

lunii și aprobat de Ministerul Sănătății. De atunci, peste 10 000 persoane (între care bolnavi cu hepatite cronice și ciroze hepatice) și-au recîștigat sănătatea, folosind extractul vegetal realizat de medicii Aristina și Ludovic Elthes.

Dar iată o noutate de ultimă oră. Prin punerea la punct a unei noi tehnologii, soluția tămăduitoare poate fi preparată la domiciliu de către orice pacient. Cu alte cuvinte, de acum înainte bolnavii nu vor mai face drumul pînă la Oradea pentru a aduce de acolo, în damigene, extractul vegetal. Începînd cu luna octombrie, medicamentul (combinația de plante) se distribuie în ambalaje sigilate, cantitatea din plic asigurînd un tratament de 6 luni. Economie de timp, bani, efort fizic. Societatea satisface în continuare și cererile de extract lichid.

Programările se fac la Societatea comercială „ELCOHEP” SRL, la telefoanele 991/30031 (orele 9-21) și 991/36293 sau în scris: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 3700.

Medicamentul se eliberează la Oradea, după efectuarea consultului medical la cabinetul societății „Elcohep”.

TIMBRUL ANTI-TUTUN

„Timbrul” se lipește zilnic pe piele, și răspîndește în sînge, în doze regulate, nicotină. Cantitatea fiind calculată de medic. Ea crește în raport cu starea de dependență a individului respectiv. Este motivul pentru care medicul, înainte de a recomanda „timbrul”, procedează la un test, unele persoane dornice de a renunța la fumat și-l pot face și singure, acasă, pentru a vedea dacă „timbrul” le va fi sau nu util. În timpul tratamentului nicotina trece prin piele și pătrunde rapid în sînge, dozele sînt reduse progresiv, scopul fiind dezintoxicarea treptată a fumătorilor și renunțarea în final la țigări. Tratamentul cere în medie trei luni, în care „timbrul” răspîndește doze de nicotină în sînge, atît ziua cît și noaptea. Prezența nicotinei

în sînge este totuși o otrăvă, dăunătoare pereților arterelor și inimii. Deci, acest tratament antitabagic se face numai la recomandarea și sub controlul medicului.

Dr. AUREL ROSIN

CURĂ DE SLĂBIRE PRIN STIMULAREA SIMȚULUI MIROSULUI

Invenția aparține medicului Alan R. Hirsch, neurolog și psihiatru la un institut de cercetări din Chicago. „Senzația de sațietate, deci momentul în care simțim că ne-am făcut plinul — susține cercetătorul american — sosește la comanda creierului, dar ea este determinată, lucru necunoscut pînă de curînd, și de simțul olfactiv”.

Ca urmare, doctorul Hirsch a realizat un creion îmbibat cu o substanță aromată (cu miros asemănător celui de alună), pe care l-a experimentat pe sute de persoane supraponderale. „Cînd un pacient — explică doctorul Hirsch — simte nevoia să mănînce mai mult decît are voie, el este invitat să inha-

leze de trei ori ibatonul aromă. Foamea dispare”.

După cîteva luni de tratament, efectele pot fi măsurate pe cîntar. Majoritatea persoanelor se situează între limitele de greutate normală, prescrisă de medic. (L.T.)

La Steaua bate vînt de primăvară

Vesellie mare, pe de-o parte, dar și îngrijorare, la fel de mare, pe de alta, la masa presei, înaintea începerii partidei retur dintre Steaua și Aarhus, din turul al doilea al Cupei Cupelor. Unii, mai hitri de felul lor, se întrebau cam cît de mare ar fi amenda pe care Aarhus ar fi trebuit să o plătească în caz de neprezentare. Asta voia să însemne că se preconiza un scor de peste 3-0! Alții, mai circumspecți, vorbeau despre o eventuală eliminare a stelștilor chiar pe Ghencea. Un tip cu o pălărie verde, ca de pescar sau pădurar, așezat lângă trimisul Gazetei sporturilor, dl. G. Nertea, afirma sus și tare că, din surse mai mult de-ît sigure, Steaua a „vîndut meciul”. Despre acest individ, care se dădea informat pînă-n pinzele albe și căruia colegul Nertea i se adresa (trăgîndu-ne cu ochiul, adică doar așa, la mîșto), cu formula de „dle general”, vom vorbi ceva mai la vale. Nu de altceva, dar s-a umplut lumea de atosteștiutori, de specialiști lui pește sau chiflă, indivizi care vād o vînzare chiar și într-un astfel de meci!

După cum vedeți, atmosfera oarecum destinsă, în deplin acord cu starea tribunelor. Apropo de tribune, amuzantă pînă peste poate rugămîntea pe care crainicul stadionului o adresa unora de a coborî de la tribuna oficială, intrucît aceasta s-ar putea — Doamne ferește — prăbuși. Numai că spectatorii, cocoțați pe schelele viitoare tribune oficiale, nici nu voiau să audă de așa ceva. Cum să părăsească ei un loc atît de bun, privilegiat, cu o perfectă perspectivă asupra ceea ce urma să se întîmple pe gazon. S-a zvonit la iuteală vorba că mulți dintre spectatorii cocoțați pe chele se visează a fi, măcar pentru o clipă, un fel de Valentin, sau Vadim, sau mai știu eu cine. Riscînd totul, ceea ce vrea să însemne chiar viața, tipii au rămas acolo, la cucurigu. De consensnat ar mai fi și spusa unuia dintre confrății care, vizavi de rachetele multicolore cu care spectatorii au salutat ieșirea pe teren a echipelor, constatau că, iată, și noi, românii, lansăm rachete spre lună (luna se întrezărea, înjumătățită, printr-o perdea subțire de nori), dar că, din păcate, ele n-au cum să ajungă la lună intrucît au fost fabricate pe principul bumerangului românesc, bumerang care, auzi vorbă!, îl arunci și nu se mai întoarce. În aceeași ordine de idei, adicătealea a vorbelor cu subînțeles, sau a vorbelor spuse de-a bățul, s-au mai rostit multe și mărunt despre noul prim-ministru. Bineînțeles că s-a făcut referire nu la calitățile sale, mai mult necunoscute decît invers, cît la numele său. Adică n-are omul voie să se numească Văcăroiu?! Dar Văcaru sună mai frumos?! Și ce dacă vor zice unii că sîntem o țară de bow-boys?! Cu ce-ar fi mai presus văcarii din America decît cei din România?! Păi se poate, neamule?!.

Dar să trecem și la lucruri serioase, că doar nu despre ce se vorbea în tribune trebuie noi să scriem, ci despre ceea ce urma să se întîmple acolo, jos, pe teren. Ei bine, acolo, pe dreptunghiul verde, s-au petrecut niște chestii greu de descris. Steaua a atacat din start, dar „campionul european” Kent Nielsen îl găsește cu o pasă în careu pe Christiansen și acesta, fără să stea prea mult pe gînduri azvîrle coțofana în plasă. Tipul cu pălărie verde, generalul de la AVSAP, s-a întors către noi cu o față triumfătoare. Nu că l-am crezut vreo clipă, sau vreun sfert de sfert de clipă, dar privirea lui m-a făcut să simt un fior lăuntric care îmi dădea ghes să-l iau de umăr și să-l trimit unde și-a întărcat dracu' copiii. Dar, lăsînd gluma la o parte, în mijlocul apărării steliste era un bulevard de zile mari! Peste doar cîteva minute (golul s-a marcat, cum știe toată lumea, prin minutul 11), nepoții lui Hamlet au o ocazie uriașă, sînt la un pas de 2-0, dar Stîngăciu scoate balonul din picioarele unui danez aflat la numai 4-5 metri de poartă.

Și a început, după cum poate vă amintiți, tăvălugul. Atacuri peste atacuri ale stelștilor, ocazii peste ocazii, unele clare ca lumina zilei, sau, mai exact spus, a reflectoarelor. E cazul să spunem că unele chiar au fost ocazii de gol, altele doar așa, un fel de amenințări. Ce mai încoace-incolo, a cîrs sudoarea lac, dar apărarea daneză a rezolvat cu exactitate atacurile oarecum haotice ale unor copii cărora le lipsea, asta s-a văzut de la o postă, o minte limpede. Din fericire pentru elevii lui Puiu Iordănescu și ai lui Tiți Dumitriu, tribunele nu și-au pierdut speranța, au atacat în trombă tot reper-toriul. Dar degeaba. Pînă la pauză Bertram (celălt campion european al lui Aarhus) și compania au stăvilît iureșul stelștilor. Mai cu un fault, mai cu tragere de timp, mai cu o părere intrucîtva zănatecă a arbitrilor turc Ceakar, al cărui nume crainicul l-a pronunțat româneste, adică Ceacîr (în realitate a condus cam sașiu!) și repriza întîi s-a încheiat.

A început și repriza a doua, dar mult visată primăvară europeană a Stelei batea cu un vînt de noimbrie tirziu, cu brumă și zloată. Aproape toate atacurile se năruiau cam pe la 16 metri, în fața unei apărări care n-avea probleme la mingile înalte. Iar cînd se mai întîmpla cîte o nepotrivire, cînd ai noștri reușeau, ca prin minune, să străpungă zidul din fața lor, fie se fisticau, fie intervenea salvator portarul Rasmussen, acela pe care Ilie Dumitrescu îl umilise pur și simplu în ultimele minute din primul meci, cel de la Aarhus. O bună parte din spectatori, conșinși că Steaua n-are nici măcar șansa să egaleze, au început să părăsească prin minutul 70-75 tribunele. Se grăbeau, poate, să prindă celălt meci, al lui Dinamo, care avea să se transmită la ora 20.00. Săracii de ei, ce inspirație proastă, pentru că în ultimele 10 minute Steaua a jucat într-un ritm infernal și cu o ambiție mai ceva ca a luptătorilor de la Mărășești. A venit, mai întîi și-ntîi, golul lui Cristescu, un fel de Christiansen, care a șutat cu sete, din poziție centrală, din interiorul careului, așa cum nu o făcuseră pînă atunci nici Ilie Dumitrescu, nici Ion Viorel, nici Ilie Stan, golgeterul la zi al campionatului. S-a reușit chestia asta

a golului egalizator prin minutul 80, la capătul unei presiuni aproape totale, adică peste puțin timp de la ieșirea din teren a lui Bertram. Ce zile negre ne-a făcut acest excelent Bertram! Bucuria egalării, însă, ne-a fost umbrită de reacția omului cu pălărie verde, generalul de la AVSAP: „Să vedeți ce pumni în cap o să primească Cristescu la cabină!” Și pentru că nu știu ce expresie am avut la auzul acestei remarci, omul cu mîrtoaga și cu creier de biblică a ținut să adauge: „Nu vă vine să credeți, nu?! Dar așa e, cum vă zic eu. Meciul a fost vîndut la nivelul Ministerului Apărării Naționale!” Îmi venea să-l string de gît, dar m-am gîndit că pierd bunătate de meci. Și a fost, într-adevăr, un meci cu un final incandescent, rar văzut pe stadioanele noastre. Cu o furie, energie și o putere pe care nu știu de unde le-au mai găsit, ai noștri și-au luat adversarii la tocat, adică la fotbal pe viață și pe moarte. Și cînd totuși părea să se fi terminat, Fulga preia o minige pe la 30 de metri, lateral dreapta, pătrunde în careu, tăvăleşte doi-trei adversari care erau mai mult ca siguri că stelștilor îi va pasa lui Ion Viorel, aflat tot timpul în preajma celui cu balonul, dar Fulga pasează scurt la Filipescu, aflat în poziție centrală, dar presat de doi adversari, iar Filipescu reușește un pas de milioane spre Vlădoiu, înfipt pe stînga, în fața porții lui Rasmussen și-l execută pe acesta cu sînge rece: 2-1 în minutul 89. Sîntem calificați! Se simte deja cum bat vînturile calde ale primăverii. Tribunele sînt în delir. Se aprind șomoioage de ziar, oamenii se sărută, plîng... Omul cu pălărie verde o ia la sănătoasa, fuge pur și simplu, așa cum fac toți lașii, toți cei care mint de îngheață apele. Tare mult aș fi vrut să-i spun cîteva, de la obraz, dar îl las în plata Domnului, să fugă, pentru că bucuria este, orice s-ar spune, mult mai frumoasă decît o banală contrazicere cu un nebun. La conferința de presă, extrem de scurtă, Puiu Iordănescu s-a declarat cu totul și cu totul de acord că victoria Stelei înseamnă o gură de aer pentru fotbalul nostru, pentru iubitorul de fotbal din țara noastră, și că, pe lingă atîtea și atîtea necazuri, avem în seara asta un motiv de satisfacție. Dacă ar fi să facem ceva pentru ea și prețurile să mai scadă, a declarat Puiu Iordănescu, stîrnit de ziariști, firește, zău că am face. Dar nu e de resortul nostru. Deocamdată... „Facem ce facem, d-m'le, l-am auzit pe cineva în spațele mele, și tot la politică ajungem, fir-ar ea a naibii de politică”. De-acord cu spusele confratelui, dar în acea clipă nu mă interesa nici un fel de politică. În acea clipă trăiam din plin această victorie prin care Steaua revine în prim-planul competițiilor europene, o victorie pe care foarte tinerii jucători ai Stelei — așa cum spunea Puiu Iordănescu — aproape că nici nu o realizează. Dar ea, această victorie, a precizat antrenorul Stelei, este extrem de importantă pentru noi și, în general, pentru fotbalul românesc. Atît.

VICTOR NIȚĂ

De miercuri pînă miercuri

BASCHET. ● Cupele europene. Toate cele zece echipe românești și-au încheiat cariera internațională. Înfrîngări pe linie în manșa a doua: Dinamo București — Efes Pilsen Istanbul 64-81, Pool Comense Como — „U” Cluj 93-63, Kremikovți Sofia — Sportul Studențesc 73-60. ● **PRELIMINARIILE C.E.** În vederea partidei de astăzi cu Suedia, lotul național masculin (din care lipsesc Popa, Tzachis, Roșnăfșchi, Brănișteanu și Alexe) a susținut ultimele verificări. Astfel, în Bulgaria, cu selecționata similară, 72-73 și 91-99, iar la București, în compania selecționatei orașului Nikolaev (Ucraina) 97-70, 99-85 și 107-74. ● **CAMPIONATUL FEMININ** (etapa a 8-a): Progresul B.N.R. Voința — Sportul Studențesc 60-67, Olimpia Salic Buc. — Oțelinox Tirgoviște 72-73, Crișul Oradea — Constar Arad 63-77. Conduc în clasament Sp. Stud. și Constar cu cîte 14 p.

HANDBAL. ● Feminin (etapa a 9-a): În disputa dintre Rapid Mefin București și echipa multimilionarului Adrian Pascal, Aura Iași, rezultatul a fost incert pînă în

ultimele 5 minute (12 egalități!). Beneficiind de eficacitatea Sorinei Lefter (13 goluri), care a vrut să infirmare parcă aprecierea antrenorului naționalei, Bogdan Macovei („decepcionantă”), gazdele s-au impus cu 25-21. În altă restanță: Hidrotehnica Constanța — Chimistul Rîmnicea Vilcea 24-28. Din etapa a 10-a: Chimistul — C.F.R. Craiova 38-17, H.C. Aura Iași — Constructorul Baia Mare 35-23, Industria Linii Timișoara — Rapid Mefin 25-31. Masculin (etapa a 9-a): H.C. Minaur Baia Mare — „U” Cluj 32-18. Universitatea Bacău — Dinamo București 21-21.

ȘAH. La C.M. pentru juniori mari, disputat la Buenos Aires „maestra” FIDE, Luminița Radu s-a clasat pe locul secund, confirmînd titlul de vicecampionă europeană pe 1992. La competiție au participat 30 de jucătoare din elita șahului juvenil, primul loc fiind ocupat de Krystina Dabrowska (Polonia).

POMPILIU L. DUMITRESCU

DE SUB PODUL GRANT

■ **DIN NOU PE PODIUM.** După cum se vede, giuleștenii sînt puși pe fapte mari și după victoria cu 2-0 asupra Farului ocupă din nou poziția a treia în clasament. Meciul a avut o încărcătură psihică aparte, antrenorii oaspeților, Gheorghe Constantin și Florin Marin, revenind în Giulești ca adversari. Cu fair-play, după meci, „profesorul” recunoștea: „Așa e fotbalul”. ■ **RECONCILIAREA.** Liga suporterilor rapidiști a dorit să fie dată uitării „întîmplarea” de la Pitești și astfel partida a fost condusă de arbitrul Adrian Porumboiu. Prestația acestuia a fost la înălțime, iar albișii n-au primit nici un cartonaș galben. ■ **FAIR-PLAY TOTAL.** Nici sportatorii nu s-au lăsat mai prejos, ei fiind notați pentru a patra oară cu un „decar” și conducînd (cu media 9.50) în „Trofeul Petschovski”. Reamintim, președintele U.F.C. Rapid, dl. Mircea Pascu, este membru în Comisia de fair-play a UEFA. Deci, de sus pînă jos... ■ **RETETA PENTRU GOL.** I-a vestiare, Dumitrescu l-a întrebat pe „secundul” Codreanu cum să facă să înscrie un gol. Hitru. Teo l-a spus să facă „ceva” în gheață. Nu știm dacă „portarul” l-a ascultat, dar cel de-al doilea gol a fost onera lui. ■ **NEDUMERIRE.** Vîntul a avantajat pe rînd ambele echipe. În repriza a doua, a promos de rapidiști, reputatul cronicar Ioan Chirilă se întrebă: „Nu înțeleg cum bate vîntul. Cu vîntul le este mai greu?” ■ Cu mijloace de transport combinate (avion-autocar), Rapid s-a deplasat

la Chișinău, unde a susținut o partidă amică în compania selecționatei Republicii Moldova, obținînd o remiză albă. ■ Cîteva opinii ale gazdelor: „Rapid a fost Rapid pe timpuri și astăzi ne-a demonstrat că este tot Rapid”, „Echipa noastră a jucat bine avînd și un partener bun”. ■ Antrenorul principal Mircea Rădulescu a declarat la conferința de presă: „Selecționata dv. a avut inițiativa mai mult, iar prin aspectul general al partidei probabil că ar fi meritat măcar un gol. Însă cum rezultatul nu se decide în funcție de inițiativa în joc, iată că nu s-a putut să cîștigați. Noi am făcut un joc mai de deplasare, cu un partener deosebit de util. Am încercat o reneție pentru jocul dificil de la Bistrița. Deși Gloria este pe locul 5, nu poate fi cu nimic mai bună decît echipa care a evoluat în această seară împotriva noastră. Jocul a fost foarte corect și desfășurat în deplină sportivitate. Noi ne pregătim să luptăm în campionat astfel ca în „nebulia” noastră din acest an să fim în cupele europene. Nu vă ascund că prin venirea aici am urmărit și cîteva jucători în eventualitatea unui transfer la Rapid”. ■ Perfectat la inițiativa clubului Rapid, meciul de la Chișinău se constituie într-un prim pas pe calea unei colaborări reciproce avantajoase pentru fotbalistii de reambele maluri ale Prutului. De altfel, pe bază de reciprocitate, în anul viitor selecționata Republicii Moldova va întoarce vizita giuleștenilor.

FANE RAPIDISTU

Un violonist cu scinteie de geniu:

ALEXANDRU TOMESCU

Aproape necunoscut în țara sa,
dar celebru în lumea întreagă

Născut în septembrie 1976, Alexandru Tomescu a început studiul viorii la Liceul de Muzică „G. Enescu” din București, cu mama sa, profesoara Mihaela Tomescu. Încă de la început, a demonstrat că are toate calitățile

pentru a face o carieră muzicală de excepție. La vârsta de 7 ani și jumătate obține marele premiu la Concursul Internațional de la Stresa, precum și Diploma de onoare la concursul „J. Kocian” din Cehoslovacia. În prezent, ALEXANDRU TOMESCU este deținătorul a 10 premii internaționale, obținute în Germania, Polonia, Cehoslovacia și Italia. A urmat cursuri de perfecționare la Academia Mozarteum din Salzburg cu Ruggiero Ricci, la Academia de Muzică „L. Spohr” din Freiburg — Germania, cu Zenon Brzjewski, din nou cu marele Ruggiero Ricci în Berlinul occidental, apoi în S.U.A., la Interlochen, cu Trevor Williams. Începând de la vârsta de 9 ani își începe turneele peste hotare. Germania, Austria, Elveția, Italia, Polonia, Franța, Olanda, Cehoslovacia, Ucraina, Marea Britanie

și S.U.A. Pretutindeni, acest virtuos al viorii, paradoxal aproape necunoscut în țara sa, este primit cu ovații. Orchestre de prestigiu, precum Orchestra Mondială a Tineretului, Filarmonica din Dresda, Orchestra Națională Ile de France, etc. l-au avut ca solist. Una din preocupările de excepție ale lui Alexandru sînt concertele de caritate. După recitaluri susținute în Anglia, Italia și România micul Alexandru a dat un concert de binefacere în Olanda. Mulțumită domnului HEIN SLEWE, pentru ale cărui eforturi nu vom putea să-i mulțumim niciodată suficient, Alexandru a reușit să aducă școlii sale, Liceului „G. Enescu”, aproape 9 500 dolari, ce vor fi folosiți la renovarea sălii de concert, și pentru achiziționarea de accesorii necesare tinerilor muzicieni.

VERNISAJ

„Pictura mea nu este colorată: sentimentele și idealurile mele se nasc colorate...”, ne-a declarat excepționalul nostru pictor Vasile Grigore, înaintea vernisajului expoziției sale, care va avea loc vineri, 13 noiembrie, orele 17,00, în Sala Maură a Cercului Militar Național.

VIP PRESS
INSTANT
VICTORIA
ȘTIRI MONDENE

Licitație
spectaculoasă

La licitația „Alis” de duminică, multe lucruri spectaculoase! Un tablou (ulei, pe pînză) de Nicolae Grigorescu, „Portret de femeie” (66 x 84 cm) s-a vîndut cu 3 milioane lei, pornind de la 1,5 milioane. Spectaculosul constă, însă, în adjudecarea altor două pieze. Este vorba de un tablou (ulei pe pînză, 65 x 46 cm) nezemnat, intitulat „Fată cîntînd”, care, de la 80 de mii prima strigare, a fost adjudecat cu 700 de mii lei. La fel, un birou stil „Maria Tereza”, sec. XIX, din Austro-Ungaria, a sîrit de la 40 000 la 2 milioane!

Printre mulți alții, la licitație au participat binecunoscutul Gheorghe Zamfir, revenit pentru scurt timp în țară, Excelențele lor, domnii ambasadori Andrew Bache (Anglia), J.R. Davis Jr. (SUA), Antonio Ortiz (Spania), precum și domnul general Lucetti, atașatul militar al Italiei la București.

LIZ TAYLOR NU MAI ARE VOIE
SĂ FACĂ PLAJĂ

Liz Taylor era cît pe-acî să plătească un tribut greu dorinței ei de-a avea în permanență acel ten auriu, binecunoscut tuturor, fruct al unor îndelungi expuneri la soare. Privindu-se în oglindă, Liz a observat că pe nas i-au apărut niște pete mici, brune, asemănătoare pistruilor. Neliniștită, actrița s-a adresat unui specialist din Los Angeles, care i-a explicat că petele sînt, de fapt, melanoame (tumori maligne), care se datorează expunerii frecvente la soare și că trebuie îndepărtate de urgență. După operația reușită, medicul i-a interzis lui Liz

orice întîlnire cu soarele. Mai bine palidă decît deloc. (E.G.)

MORMÎNTUL LUI BENNY HILL
A FOST PROFANAT

Benny Hill, cel mai mare comic al Angliei, cel care ne-a făcut de atîtea ori să rîdem cu lacrimi, a murit în această primăvară. Mormîntul său a devenit loc de pelerinaj pentru cei ce l-au iubit. Nu demult vizitatorii au fost zguduți de priveliștea incredibilă pe care o aveau în fața ochilor: florile smulse, dalele făcute țîndări, capacul sicriului dat la o parte, lînjoliul expus tuturor privirilor. Mormîntul a fost profanat de hoții de bijuterii care au aflat zvonul că Benny Hill a fost îngropat cu bijuteriile sale cele mai frumoase. (E.G.)

RICHARD CLAYDERMAN,
UN SOȚ MODEL

Cînd soțiile starurilor se hotărăsc să ridice vîlul care protejează viața cuplului, poți afla lucruri destul de interesante. Christine Clayderman, soția celui mai romantic dintre pianiști, povestește că și-a întîlnit soțul în culisele teatrului Bobino. În acea perioadă, Richard Clayderman era acompaniatorul lui

Thierry le Luron. Christine avea 18 ani și lucra la Alexandre, coaforul starurilor. Mergea des la Bobino, unde mama sa lucra ca garderbieră. Acolo a început iubirea lor, iar în anul 1980 s-au căsătorit. Între timp, Richard a devenit celebru. Din ce în ce mai celebru. Întreaga lu-

S'DA face ravagii

RUDOLF NUREEV — VICTIMĂ
A RĂULUI DE SFÎRȘIT DE VEAC

Flagelul fatal de sfîrșit de secol XX l-a atins și pe Rudolf Nureev, cel mai mare dansator al lumii. Din splendidul atlet cu fizic ideal, cu o ținută regească, n-a rămas decît o umbră. Și are doar 54 de ani. Luna trecută, doi prieteni l-au ajutat să urce pe scena Operei Garnier din Paris, pentru a primi din mîna lui Jack Lang însemnele de Comandor al artelor și literelor. După festivitate, mobilizîndu-și întreaga voință, a urmărit spectacolul cu „Baiadera”, lungit pe o canapea, instalată special pentru el în fundul unei loji.

Voința a fost trăsătura dominantă a personalității sale, cea care l-a ajutat să urce toate treptele spre glorie. Nu era decît un băiețel sărac, cînd a hotărît să-și consacre viața baletului, pe care l-a descoperit la teatrul din orașul său natal, pierdut în regiunea Uralilor.

Pentru a-și putea exprima cît mai bine arta, a ales, în anul 1961, libertatea. Avea atunci 23 de ani și trebuia să se întoarcă în Uniunea Sovietică, după turneul pe care trupa de la Balșoi l-a făcut în Franța. Pe aeroportul Le Bourget, în momentul îmbarcării, printr-o săritură

de maestru, a reușit să se debaraseze de „îngerii săi păzitori” și s-a refugiat la autoritățile franceze, cerîndu-le azil politic.

De atunci, Nureev a cunoscut succese, glorie, triumf pe scenele lumii întregi. Toate acestea i-au adus o avere colosală, de care, însă, n-a făcut caz. Unica și marea preocupare a vieții lui a fost și este dansul. Întrebat fiind de un ziarist dacă este căsătorit, i-a răspuns: „Da, cu dansul”. În ceea ce privește propria-i moarte, Nureev o privește în față, fără să se teamă. „Doresc să mor la Paris — a declarat el recent — dar cît mai tîrziu posibil, mai am încă atîtea lucruri de făcut”. (E.G.)

me îl solicita. Au început turneele, dineurile, interviurile. La început, Christine l-a însoțit, apoi și-a dat repede seama că nu era făcută pentru ea o astfel de viață și Richard a înțeles-o. Pleacă singur în turneu și încearcă să se întoarcă cît mai repede lîngă soția și fiul său, Peter, născut în 1984. Richard nu i-a dat niciodată vreun prilej să fie geloasă. Mai mult, dragostea statornică pentru Christine i-a inspirat un superb album, apărut de curînd, intitulat „Desperado”. (E.G.)

Peste numai câțiva ani:

CINCI INVENTII VOR SCHIMBA VIATA PE PAMINT

Ocolul Pământului cu avionul în 90 de minute

Un vehicul aerian, pus la punct de NASA, va intra în dotarea companiilor aviatice. Este vorba de o navetă spațială de mari dimensiuni, capabilă de a face ocolul pământului în numai 90 de minute. Acest mijloc de transport ultrarapid va fi folosit la început de pasagerii foarte grăbiți (oameni de afaceri), pentru care parcurgerea unei distanțe intercontinentale este o problemă de minute, nu de ore! Prima demonstrație este prevăzută pentru anul 1995.

Frigidere în fața porților

După o simplă comandă telefonică la un supermarket, comisionarii acestuia vor aduce alimentele și le vor depozita într-un mic dulap frigorific instalat în fața apartamentului, lângă cutia poștală. Pentru deschiderea

frigiderului, emisarul magazinului va utiliza fie o cartelă metalică, fie va cunoaște cifrul încuierii. Astfel, odată întors acasă de la serviciu, locatarul, va avea la dispoziție în stare proaspătă fructele sau alimentele perisabile.

Oricine va putea conversa în orice limbă

Există deja, la ora actuală, computere ce pot efectua pe loc traduceri dintr-o limbă în alta. Dar aceste miraculoase creiere poliglote vor intra, miniaturizate, în aparatele telefonice. Un român se va înțelege la telefon cu un japonez vorbind fiecare în limba lui. De reținut că interpretii electronici sînt capabili de a reproduce chiar timbrul vocii. În această situație, cine se va mai chinu să învețe limbi străine?

Miniroboți în sălile de operație

Robotica urmează să pătrundă în chiar cele mai in-

time unghere ale vieții noastre. Acasă sau la serviciu, omul va fi, în fapt, un minitor de dispozitive de telecomandă. Încă de pe acum se preconizează ca numeroase intervenții de mare finețe să fie efectuate de medicineroți. Așezat într-un fotoliu, cu ochii la monitor, medicului îi va reveni doar rolul de supraveghetor.

În loc de benzină, hidrogen

Se va încheia definitiv era combustibililor fosili. Și odată cu ea, spectrul penuriei de energie. Prin mijloace economice de producere și stocare, hidrogenul, combustibil inepuizabil și nepoluant, urmează să pună în mișcare, pe rînd, toate agregatele lumii. Soluții viabile au fost deja anunțate de institute de cercetări din Canada, Japonia și Germania. Ne întrebăm, totuși: noua sursă de energie n-a sosit mult prea tîrziu pe o planetă bolnavă de emisiunile poluante ale secolului XX?

Enigme pe Terra

În localitatea Haines City, din statul Florida (S.U.A.), există o casă ciudată. Cei ce îi trec pragul sînt cuprinși de amețeli puternice, de cele mai multe ori insuportabile. Pe măsură ce se înaintază spre centrul casei, vizitatorul are senzația că este atras spre nordul magnetic, senzație ce se amplifică pe măsură ce timpul trece. Pe o suprafață restrînsă în jurul casei totul este atras către această clădire misterioasă. Animale, plante și oameni, deși fac eforturi să se țină drept, au o ușoară înclinație către nordul magnetic. O vergea metalică ținută între degete se îndreaptă și ea, spre nord. Cînd Soarele apune sau la o sursă slabă de lumină, produsă de luminare sau lanternă, pielea începe să capete o tentă din ce în ce mai închisă, iar palmele, unghiile și dinții devin strălucitori. Fenomenul este cunoscut de multă vreme de unele triburi de Piei Roșii, care își făceau corturile în acest loc. Deși curiosul fenomen a fost studiat de mulți specialiști, nu s-a găsit pînă azi o explicație plauzibilă. Nici curenții telurici magnetici, cîmpurile gravitaționale, fenomene seismice, etc., nu sînt în măsură să dezlege acest mister.

În localitatea mexicană Cuadalupe există un loc, o zonă circulară de aproximativ 20 de metri în diametru, unde obiectele nu mai au greutatea lor ini-

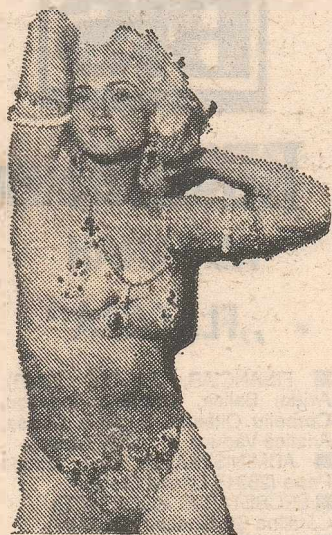
țială, pierzîndu-și chiar echilibrul. Fenomenul numit de specialiști „greutate reductivă” nu a putut fi explicat. Una din numeroasele secte religioase, din S.U.A., își desfășoară aici, din cînd în cînd adunările. Adepții susțin că în interiorul cercului se pot face meditații, care îndepărtează gîndurile drăcești.

Reginald Onoghue, marele maestru al sectei „Inițiatii nordului iradiant”, din orașul Minnewakan, statul american Dakota, vindecă migrenele și durerile de dinți cu ajutorul unei baghete metalice, cu care atinge, locul dureros al celui bolnav. Pentru ca „minunea” să se poată înfăptui, pacientul trebuie să-și așeze capul și să privească spre nord. Desigur că multă lume își aduce aminte de filmul „Floarea Soarelui” realizat sub regia lui Vittorio de Sica, dar puțini știu că el a fost inspirat parțial dintr-un fapt curios, dar real. În Rusia, pe cîmpul de bătălie de la Borodino, unde Napoleon Bonaparte a lăsat zeci de mii de morți la 7 septembrie 1812, în primăvară au apărut sute de mii de „floarea soarelui”, uimind pe locuitorii din acea vreme. Este probabil ca aceste locuri să fi fost cultivate cu aceeași plantă, care nu a putut fi strînsă la timp, sîmînța încolțind la primele nămezi ale astrului zîlzei, dar coincidența este frapantă.

AUREL DIANU

„Striptizoaițele” din Paris

o educă pe Madonna

Precum buzduganul care-și anunță stăpînul, Madonna bomba-sexy, a poposit la Paris, pentru a deschide cale cărții sale, al cărei conținut îl poate îmbujora pe cel mai blazat dintre oameni. Pentru toată lumea este clar faptul că Madonna, prin tot ceea ce a întreprins, reprezintă o culme a sexualității. Cîntăreața, însă a dovedit că este disponibilă pentru perfecționare și, profitînd de sejurul la Paris, s-a prezentat la cunoscutul cabaret Crazy Horse, pentru a lua lecții de la dansatoarele localului.

Socată, în primul moment, de prezența celorlalți spectatori, regina cîntatului în pielea goală uită repede „incidentul”, fiind cucerită de eleganța și clasa spectacolului de la Crazy. A doua zi și-a trimis la cabaret „staff”ul de profesioniști, pentru a învăța cum se concepe un spectacol extraordinar. (E.G.)

ISABELLE DUCHESNAY ATINSĂ DE „BOALA TĂCERII”!

Televiziunea ne-a obișnuit de-a lungul vremii cu niște nume. Printre ele s-ar putea aminti și cel al fraților Duchesnay, cuplul prestigios al dansatorilor pe gheață, care s-a străduit la Albertville să obțină medalia de aur. N-au luat decît argint. Dezamăgirea cruntă nu l-a împiedicat pe patinafori să se pregătească pentru un turneu internațional, organizat de producători, o dată cu trecerea lor în rîndul profesioniștilor. Totul mergea perfect. Isabelle s-a căsătorit cu coregraful său englez, Christopher Dean și părea cea mai fericită dintre femei. În aceste momente, parcă din senin, se declanșează nenorocirea. Prințesa gheții este atinsă de boala tăcerii. Unele persoane avansează ideea că ciudata boală s-ar datoră refuzului pe care Isabelle l-a primit din partea proaspătului soț, atunci cînd l-a rugat s-o însotească în turneu. De atunci, nimeni n-a mai auzit-o pe celebra patinatoare pronunțînd un cuvînt! (E.G.)

Stéphanie de Monaco iubește pe cine vrea ea

• și trebuie să vrea și el

Pîrdalnică iubire îi joacă din nou feste prințesei Stéphanie de Monaco, punînd-o într-o situație delicată. În dragostea la nebunie de Daniel, fost însoțitor al fratelui ei Albert, Stéphanie înfruntă cu mult curaj tot ce este potrivnic iubirii ei: mînia părintească, opinia publică și existența Martinei Malbouvier, tînăra cu care Daniel era cuplat. În momentul în care au realizat că se iubesc, Martine era însărcinată în luna a șasea. Deși este prins de noua iubire, Daniel decide totuși să-și asume toate responsabilitățile unui viitor tată. Stéphanie i-a respectat hotărîrea, dar n-a vrut niciodată să i se vorbească despre copilul alteia. Situație corneliană! Daniel

este împărțit între dragostea pentru fiul său și pasiunea violentă pentru prințesă. Se pare că rezolvarea a găsit-o Stéphanie. Ea însăși va da naștere în curînd unui bebeluș. Cum orice poveste cu prințese are un final fericit, poate că și de data aceasta vom auzi de o nuntă, un bottez și un mire primit la curte. (E.G.)

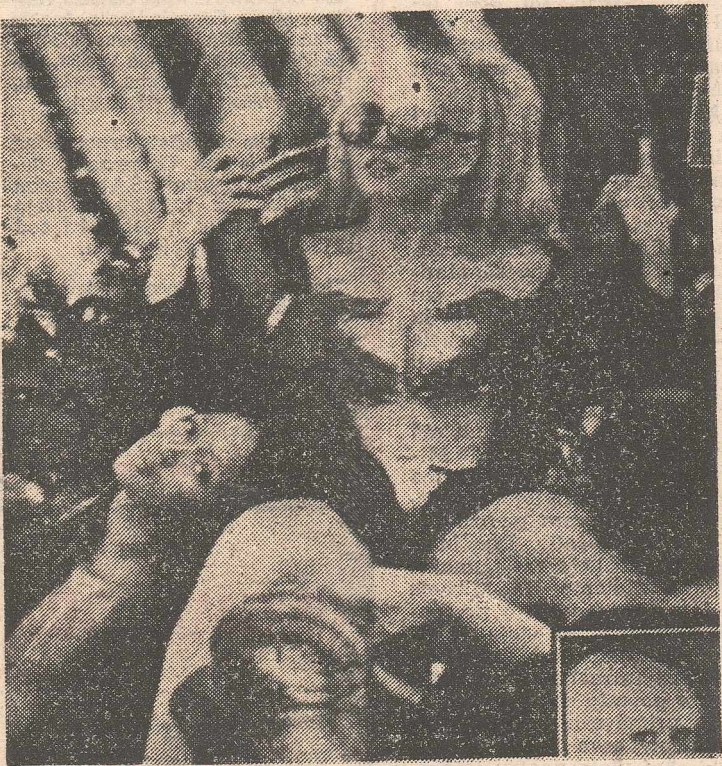
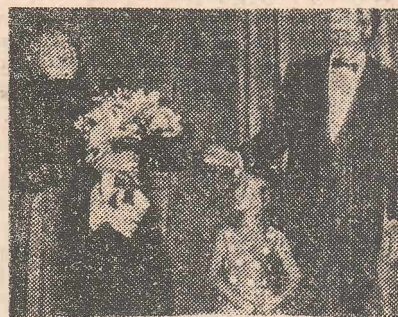

CLINT EASTWOOD ÎNSURAT DE O PUȘTOAICĂ

„Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt”. Se pare că acest proverb a călăuzit multă vreme viața sentimentală a lui Clint Eastwood, care și l-a însușit după cele două divorțuri ce l-au distrus sufletește, aducîndu-l și ruina financiară.

Iată de ce frumoasa Frances Fische, prietenă cu Clint, de trei ani de zile, n-a reușit să-l ducă în fața primarului, deși se iubesc. Soarta,

însă, luînd înfăptuirea unei fetei încinătoare, nepoata lui Frances, a vrut ca lucrurile să ia o altă turnură. Într-o zi, puștoaica, pentru care celebrul actor are o adevărată slăbiciune, l-a întrebat: „Spune, Clint, cînd vei fi cu adevărat un bărbat?”. Rugămînta a fost atît de emoționantă, încît Clint a uitat proverbul și l-a promis nepoatei că-i va lua mîtușă de nevastă. (E.G.)

Comisarul Cattani are necazuri

Actorul Michele Placido e tată pe toate fronturile: în film, acasă și...

20 martie 1989; comisarul Corrado Cattani e lovit de moarte de gloanțele mafiei, sub ochii a 17 201 000 de martori. Aceștia au fost telespectatorii italieni care au urmărit ultimul episod din Caracatița 4, în care Michele Placido a spus adio unuia din cele mai iubite personaje din istoria TV. Născută în 1984 sub pana lui Ennio de Concini, povestea bravului polițist a devenit curînd un fenomen: a fost achiziționată de televiziunea din 77 de țări, pentru o cifră de afaceri de peste 30 miliarde lire.

Dar cel care l-a intrupat pe comisarul Cattani n-a avut parte de liniște în viața sa de zi cu zi, după cum se poate vedea din relatarea pasionantă pe care vi-o propunem.

„Da, am trăit o minunăție de poveste de dragoste cu Michele Placido. Am cu el un băiat: s-a născut la 11 august 1988 într-un spital din Roma. Michele s-a purtat extraordinar. N-a dat înapoi și i-a pus numele său micuțului. Da, fiul meu va purta numele Placido. Îl cheamă Inigo Placido. Dar, după aceea, ceva s-a schimbat. Nu vreau nimic pentru mine dar mi-a promis că va fi la fel de interesat de copil ca și de Michelangelo și Violante, cel doi copii pe care îi are cu soția sa, Simoneta Stefanelli. Totuși, n-a fost așa. Desigur, a fost dispus să mă ajute din punct de vedere material; însă pentru ce fiul meu trebuie să trăiască în ascuns? De ce Inigo al meu trebuie să fie considerat ca un copil secret? De aceea am hotărît să vorbesc, să povestesc totul”.

★

Pe fata care spune aceste lucruri o cheamă Virginie Alexandre și are 21 de ani; e o fată de origine belgiană care trăiește la Roma. Avea numai 18 ani cînd s-a îndrăgostit de Michele Placido. Actorul avea atunci 43 de ani și era în culmea succesului datorită norocosului serial de televiziune Caracatița. Din legătura lor s-a născut un fiu ținut în secret. Această poveste de dragoste s-a desfășurat chiar în perioada în care relația dintre Michele Placido și Simoneta Stefanelli ajungea la cîștig de cauză.

Se remarcă că nici măcar în actorul nu s-a găsit să nu recunoască băiatul. Astfel că legătura lui cu Virginie a fost imediată, cu toate că de scurtă durată. Dar chiar și marile povești de dragoste în zilele noastre cer ajutorul științei. Astfel că, înainte de a se recunoaște drept tatăl băiatului, Michele Placido s-a supus unui examen al singelui.

După avocatul Nicola Bosco din Roma, actorul a cerut, la 9 decembrie 1988, să

efectueze un examen la Centrul național de transfuzie al singelui din Roma. După examen a fost redactat un document oficial de către un medic legist. Printre altele, în document stă scris: „Nu este exclusă paternitatea lui Michele Placido în ceea ce-l privește pe Inigo Alexandre”.

Au mai fost efectuate alte cinci examene, cu aceeași concluzie: „Admițînd că mai înainte, la fiecare examen, domnul Placido are o probabilitate de 50 la sută să fie sau să nu fie tatăl minorului Inigo Alexandre, examenul fenotipilor mamei, minorului și al domnului Placido demonstrează că el poate fi considerat tatăl biologic în 99,82 de cazuri din 100. Probabilitatea de paternitate este egală cu 0,9982. 99,82 din bărbații italieni sînt excluși să fie tatăl minorului Inigo Alexandre. 0,18 la sută din bărbații populației italiene nu sînt excluși și printre aceștia se numără și domnul Michele Placido.”

În totulul tot, după medicii legiști nu sînt îndoieli. Probabilitățile ca tatăl micuțului Inigo să fie Michele Placido sînt practic de sută la sută. La aflarea rezultatelor, Placido a zis: „Da,

băiatul acesta e al meu și îl recunosc.” După care Placido și Virginie se întîlnesc în biroul unui notar din Roma unde e completat actul de paternitate.

Recunoașterea a avut loc în iulie 1989, două luni după nunta lui Placido și a Simonettei Stefanelli. Despre legătura Placido-Stefanelli cronicile mondene din zilele din acea perioadă se minunau de cea căsătorie intempestivă după 15 ani de trai în comun. Cine urmărește aventurile personajelor acestui spectacol își aduce aminte că înainte cu un an de mariaj Stefanelli i-a lăsat pe Violante și pe Placido și s-a dus să trăiască în America. Datele coincid: actrița l-a părăsit pe Michele chiar în perioada în care s-a născut Inigo. Despărțirea a durat un an, apoi s-a ajuns la căsătorie în urma unei împăcări rapide și neașteptate. Probabil că Stefanelli și-a iertat prietenul de-o viață, a acceptat să-i dea numele lui Inigo, și amîndoi au hotărît să pornească de la zero, dar de data aceasta ca soț și soție.

★

Iar acum s-o lăsăm pe Virginie să vorbească.

„Sînt o fată simplă și am hotărît să dezvălu adevărata identitate a fiului meu nu pentru a provoca scandal sau a-mi face publicitate, ci pentru că sînt încă tînră și nu vreau să trăiesc în ascuns. Cînd Michele și cu mine ne iubeam, era foarte draguț cu mine. Aflînd că din dragostea noastră se va naște un copil a fost de-a dreptul fericit. Mi-a zis că fiul nostru nu va ști ce înseamnă lipsurile. Pe urmă lucrurile n-au mers chiar așa. Dar poate că e mai bine să povestesc totul de la început, de cînd eram mică. Fiindcă l-am cunoscut pe Michele cu mulți ani mai înainte. Sînt născută la Reme,

în Belgia, în 1968. Mama mea, pe care o cheamă Marie Christine și e scenaristă, s-a despărțit de tatăl meu și a venit la Roma ca să lucreze la Cinecittà. La Roma mama l-a cunoscut pe Inigo Lezzi, fratele Ilariei, prima soție a lui Michele, s-a îndrăgostit de el și am început să locuim împreună, mama, eu și cei trei frați ai mei la Formello, într-o casă frumoasă.

L-am văzut pentru prima oară pe Michele în 1976, vara. Aveam atunci 8 ani, eram o fetiță și am simțit imediat pentru el o mare simpatie, așa cum se întîmplă de obicei copiilor cînd întîlnesc oameni mari. Michele, care era deja logodit cu Simonetta Stefanelli și care era deja tatăl Violantei, venea adeseori în casa noastră.

Chiar și după ce a divorțat de Ilaria Lezzi s-a simțit de fapt foarte legat de familia cumnatului. Însuși Michele mi-a explicat de ce, atunci cînd am fost ceva mai mare. „Datorită Răisei Lezzi, bunică tatălui tău, am devenit un actor cu faimă. Cînd am venit la Roma, cu mulți ani în urmă, o făceam pe polițistul și eram numai o tînră speranță. Am cunoscut-o pe Ilaria, m-am îndrăgostit de ea și am început s-o vizitez. Răissa, bunică ta, care era o doamnă importantă deoarece era prima traducătoare a lui Tolstoi în italiană, mi-a spus că sînt făcut pentru teatru și ea a fost cea care m-a convins să ies din poliție și să mă înscriu la Academia de arte dramatice. Iar apoi tatăl tău m-a ajutat să fac primii pași în lumea cinematografului. Da, într-adevăr sînt dator mult familiei Lezzi”.

Michele a devenit în curînd ca un frate mai mare pentru mine. Îmi plăcea mult să stau cu el și cu Simonetta. Amîndoi mă tratau ca și cum aș fi fost fiica lor și îmi aduc aminte că deseori petreceam sfîrșiturile de săptămîni cu ei. De cîteva ori am mers împreună în vacanță la mare. În totulul tot, Michele era unul din familie iar cînd mama și cu tata s-au căsătorit, el le-a fost martor.

Pe măsură ce creșteam mă simțeam tot mai legată de Michele, și pentru că se afirma tot mai mult în lumea spectacolului nutream pentru el o mare admirație. Dar între mine și Michele era numai o adîncă prietenie. Da, Michele a fost întotdeauna o prezență constantă în viața mea, dar nu mi-am imaginat nicio dată că între noi se va înfîrșa o poveste de dragoste.

În primăvara lui 1987 s-a petrecut ceva care mi-a schimbat viața pentru totdeauna”.

(Va urma)

...prin vecini (are un băiețel în afara căsătoriei)

PUBLICATIILE
Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89

Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBES

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Gola; Realitatea imediată: Dorin Gherghinescu, Maria Timuc, Ion Rusu; Cultură: Liana Tatos; Eveniment: Victor Niță, Cătălin Apostol; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Cristian Gache, Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adriana Chirovici, Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Viad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

**Flacăra
BIS**

**București
Basarabiei**

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Aida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor.
■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Cretu.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (17.59.69).
■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile, Angela Frandoș, Călin Mărcușanu (2634).
■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Gabriel Milan Sava (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 17.48.91, fax 12.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

16 pagini — 35 lei

ULTIMA ORĂ

Ne va da domnul
Văcăroiu orez cu lapte
fără lapte?